

ספר

מי יהודי?

ח"י פרקים

באור גדול להאזכלים היום משחיטות
הטרפות שלא לבד שהם עובדי עבודה
זרה, אלא גם מעבירים את בניהם
ובנותיהם למולך של עבודה זרה - והכל
בשביל פוליטיקה טמאה.

אב תשע"ה לפ"ק
מפעל הזוהר העולמי בת ים

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

**לקבלת ספרי זוהר
ירושלים בית שמש בני ברק**

אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים ירושלים:

054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות ולרפאות חולאת חזק.

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן ? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

ha-zohar.info-ha-zohar.com-ha-zohar.net-allzohar.com- dafzoharyomi.com-dailyzohar.com-unityzohar.com-israel613.com

מי יהודי?

פרק א

הלכות עבודה זרה - זהו הניסיון האחרון לפני ביאת המשיח - מי נקרא יהודי? - ומי נקרא כומר?

"ומזרעך לא תתן להעביר למולך וגו', דהיינו מילדיך לא תתן כקרובן לעבודה זרה "מולך". וכפי שמבואר ברמב"ן (ויקרא יח כא) המולך היה עבודה זרה שהיו מוסרים את הילד לגלחים והם העבירו את הילד בתוך האש עד שנשרף"

בספר ביאת המשיח יש 10 שאלות חזקות שכדאי לדעת את זה, והשיעור האחרון למה האדמו"ר מהאלמין לא מרעיש עולמות כמו שהרבי מחב"ד אמר שכל אחד יעסוק במי יהודי?

לכן תראו כאן התשובה מספר 10 שכל העבודה של האדמו"ר מהאלמין זה על מי יהודי? ואפילו אם הולך עם גרביים לבנות או שחורות ועם שטריימעל זה לא אומר בכלל שהוא יהודי!!!

שמי שאוכל טרף לא נקרא בתורה שהוא יהודי!!!

ולחיפך לפי הזוהר הקדוש מי שאוכל מאכל אסור כמי שעובד עבודה זרה, והיום שהכל פתוח ויכולים לראות הכל, ועל כן נקרא עובד עבודה זרה במזיד!!!

ואם אומר שהכל כשר זה לא רב בכלל - אלא הוא כומר לעבודה זרה - וכל מי שנותן לאכול לילדים שלו מאכלות אסורות הוא שותף להכומרים, ובונים בית שמד ולא בית יהודי - זהו האמת על פי תורה!!!

ולא תוכלו להגיד לא ידעתי? לא שמעתי? כי יש לכם 1800 ספרים וקונטרסים וקול קורא'ת ודרשות לראות ולדעת האמת!!!

מהמאמר הזה תוכלו להבין איך, שאותם שאוכלים כעת מאכלות אסורות עוברים על להעביר בניהם למולך!!!

פרק ב

דברי התעוררות להורים שיפקחו על בניהם ובנותיהם להיכן הולכים ללמוד ואם אינו נוגד את רצון ה' שלא יהיה נקרא מעביר בנו וביתו למולך

דברים חוצבים להבות אש מאת הגה"צ רבי שלמה יהודה שווייצער שליט"א [וצ"ל], מלפנים רב ואב"ד קהל "דרכי נועם" מאנסי יצ"ו, כעת בארץ הקודש באשדוד יצ"ו: ברצוני לעורר ענין נחוץ מאוד בענין חינוך הילדים, היות ובעבר עסקתי בתחום החינוך, והיה לי נסיון עם בחורי וילדי המלמדים, מגידי שיעור וכלי קודש שמאוד לא הצליחו בתלמודם, פניתי להורי התלמידים כדי לעוררם ולמצוא את הסיבה לכך, תשובתם הפליאה אותי מאוד, הישיבה אשמה, התלמוד תורה אשם, או המלמד אינו מנוסה, ושזה בגלל דברים שנאמרו ושהרסו את נפש הילד, וכדו', ולשאלתי מדוע לא הוצאתם את ילדכם מהישיבה? ענו לי שהיות והם שייכים לחסידות הזו, ממילא הם מחויבים לשלוח את ילדיהם למוסדות החסידות מבלי לבדוק האם זה לטובת הילד או לא, כלומר להקריב את ילדיהם כקרבן על מזבח החסידות שאליו הם שייכים.

ביאור על איסור "מולך" ומהיכן מגיע לגוים ענין זה של מסירות נפש להקריב את נפש בנו ל"מולך"

התבוננתי בדבריהם, או אז עלה בדעתי לפרש את הפסוק (ויקרא יח כא) ומזרעך לא תתן להעביר למולך וגו', דהיינו מילדיך לא תתן כקרבן לעבודה זרה "מולך". וכפי שמבואר ברמב"ן (ויקרא יח כא) המולך היה עבודה זרה שהיו מוסרים את הילד לגלחים והם העבירו את הילד בתוך האש עד שנשרף. ועל זה אומרת לנו התורה"ק בפרשת ראה (י"ב ל"א) כי כל תועבת ה' וגו', וצריך להבין הדבר, אם אצל אומות העולם יש מסירות נפש עצומה כל כך שמוכנים להעלות את בניהם על מזבח המולך, אם כן מה היתה גדולת נסיון העקידה? וכן צריך להבין מהיכן שאבו אומה"ע את המסירות נפש לכך?

וי"ל דאיתא בגמרא (עבודה זרה דף יג:) וכך נפסק בשו"ע (יורה דעה סימן קמט סעיף ג) העובד עבודה זרה לא מעלין ולא מורדין אותו, פירוש: מי שעובד עבודה זרה אין מצילין אותו כשנמצא בסכנה, ובאמת קשה אם הוא הולך בדרכי אבותיו שלמדוהו כך, מדוע אין להצילו? הלא כך גדל וכך לימדוהו ואין זה אשמתו?

אליהו הנביא זכור לטוב אינו מקבל את התירוץ "לא למדתי כי לא היו לי כשרונות"

נקדים בסיפור המובא בספר תנא דבי אליהו (וכן ראה מדרש תנחומא וילך ג; ילקוט שמעוני סוף פרשת ניצבים), פעם הלך אליהו הנביא בדרך ופגש אדם פוחז וקל-דעת. החל האיש

ללעוג לאלהיו: "אתה כל היום לומד תורה, ואילו אני עושה חיים ונהנה מתענוגות העולם". אמר לו אליהו: "בני, אבל מה תענה ביום-הדין, כשישאלו אותך למה לא למדת תורה?". צחק האיש: "מזה אני לא מפחד. אענה, שלא נתנו לי שכל ובינה ללמוד תורה". שאלו אליהו: "ממה אתה מתפרנס?". השיב האיש: "אני צד עופות ודג דגים". שאלו אליהו: "איך אתה עושה זאת?". הסביר האיש: "אני לוקח פשתן, עושה ממנו חוטים חזקים, מכין מלכודות ורשתות ובאמצעותן צד את העופות ודג את הדגים". שאלו אליהו: "מי לימדך להכין מלכודות ורשתות?".

אמר האיש: "מן השמים נתנו לי בינה ודעת". אמר לו אליהו: "אם נתנו לך בינה ודעת להכין מלכודות ורשתות, ונתנו לך שכל כדי לצוד עופות ולדוג דגים - כל-שכן שנתנו לך שכל ובינה כדי להבין את דברי התורה, שעליהם נאמר: 'כי קרוב אליך הדבר מאד! אם רק תרצה - תוכל גם אתה ללמוד תורה'. נגעו דבריו של אליהו בליבו של האיש ופרץ בבכי. אמר לו אליהו: "אל תבכה, אתה עוד יכול ללמוד תורה. איך הדבר תלוי אלא ברצונך".

אותו הדבר הוא גם כן עם אותם עובדי ע"ז משום שכך קיבלו מאבותיהם, כשיתבוננו מה היו עושים אם היה מגיע אליהם איש עסקים ומציע להם להשקיע סכום כסף גדול בעסק כלשהוא, האם היו סומכים על אבותיהם, אם היו אומרים להם בן אדם זה אמין וישר דרך ואפשר לסמוך עליו, או שהיו אומרים על אבותיהם שהם פרימיטיביים ואין להם מושג מהעולם המשוכלל, ועושים בעצמם שבע חקירות ובדיקות אם אפשר לסמוך על בן אדם זה, וכן אם זה עסק טוב ומצליח, והיינו כשהדברים נוגעים לעניינים רוחניים הם מאמינים לאבותיהם וסומכים על עץ ואבן כשאומרים לו אלה אלהיך, וכמאמר הפסוק (ירמיהו ב' כז) "האומרים לעץ אבי אתה ולאבן ילדתני", ואין מעניין אותם לדעת מי ברא את העולם, כי זה יחייב אותם להתנהג אחרת ממה שהם רוצים, ויימנע מהם להתנהג בשרירות לבם בתענוגות בהמיות, ומשום כך הם יותר גרוועים מבהמות, כי הבהמות מכירים את בעליהם וחפצים בקרבתו, ואילו הם אינם רוצים להכיר את ריבונם, לכן הם אומרים שמתנהגים כאבותיהם, ובדברים שהם חפצים באמת, אין הם סומכים על אבותיהם בכוח זה, לכן אין להציל עובד עבודה זרה, מה שאין כן לבהמה, יש ענין של צער בעלי חיים וצריך להצילם.

בזה אפשר להבין את ענין ה"מולד", אדם זה שמוכן להקריב את בנו למען כח הבורא והמנהיג את העולם, ועם כל זה אינו משתדל ואינו מתבונן למי אני מקריב את בני, לפסל עץ ואבן מעשי ידי אדם, ואם היה מתבונן היה רואה תיכף ומיד שכאן הוא לא המקום, ולא שווה להקריב נפש ילד לפסל זה, כי אם באמת רוצים, מגיעים לאמת, וכמסופר בחז"ל (מדרש רבה בראשית לט פסקא א) על אברהם אבינו ע"ה, שגדל בבית אביו תרח שהיה עובד ע"ז, והיה לו בית ממכר לע"ז, וכשרצה לדעת

מי ברא את העולם, דרש וחקר עד שנגלה עליו הקב"ה ואמר לו אני הוא בעל הבריה, אבל אלו שעובדים למולך אין בהם את הרצון לדעת את האמת מי הוא בעל הבריה, ומתוך כך אין הם מקריבים את בנייהם כקרבתן בפני אלוה כי לא התבוננו אם יש בו כח אם לאו, אלא כל מה דעבדין לגרמייהו הוא דעבדין כמאמר חז"ל חסד לאומים חטאת (ב"ב י:); וכן אומר הזוהר על הערב רב (תיקונים תיקון ו' כ"ב ע"א) חסד דעבדין לגרמייהו כידוע, אומות העולם כל מה שעושים לצרכי עצמם הם עושים, ומקריב את בנו למולך כדי למצוא חן בעיני הגלחים העומדים שם, וכדברי הרמב"ן הנ"ל שמוסר אותו לידי הגלחים, ועל ידי זה יקרא בשם שהוא מקורב למולך, ונקרא קדוש אצלם. וממילא כל הקרבן הוא אך ורק לכבודו ולטובתו האישית, ותו לא. ולכן נקרא מעביר את בנו למולך תועבת ה' כי כל בריה הקב"ה בראו, ואין רשות לאף אחד להקריבו ולשרפו למען כבודו האישי.

והנה הזכיר הכתוב כי העברת הזרע למולך הוא חלול השם, ובפרשה האחרת (להלן כ ג) מוסיף למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי, ואולי טעמו, למען טמא את העם המקודש לשמי שצויתי (לעיל יא מד) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה' מקדשכם ולחלל את שם קדשי, בעברם על העבירה החמורה לפני, כי כן יאמר בעבירות החמורות, ואיש ואביו ילכו אל הנערה למען חלל את שם קדשי (עמוס ב ז) ויתכן שיאמר כן, מפני שהמקריב מזרעו למולך ואחר כן יבא אל מקדש ה' להקריב קרבן מטמא את המקדש, כי קרבנותיו טמאים ותועבה לשם, והוא עצמו טמא לעולם שנטמא ברעה שעשה, כמו שאמר באוב וידעוני לטמאה בהם (להלן יט לא), וכתוב ובגילוליהם טמאה (יחזקאל לו יח). והזכיר בו חלול השם, כי כאשר ישמעו הגוים שכבד את המולך בזרעו ויקריב מבהמתו קרבן לשם הוא חלול השם, וזהו שאמר הנביא (שם כג לו לח) וגם את בניהן אשר ילדו לי העבירו להם לאכלה, עוד זאת עשו לי טמאו את מקדשי ביום ההוא ואמר (שם פסוק ט) ובשחתם את בניהם לגלוליהם ויבאו אל מקדשי ביום ההוא לחללו והנה כה עשו בתוך ביתי. ועל דרך האמת ישראל זרע הקודש נולדים בבית ה', וזה טעם "אשר ילדו לי", והנה המקריב אותו למולך מטמא מקדשו ומחלל שמו הגדול, כלשון ולא יחלל זרעו בעמיו (להלן כא טו) ולכך אמר בו, ואני אתן את פני באיש ההוא (שם כ ג), ושמתי אני את פני באיש ההוא (שם פסוק ה), והמשכיל יבין:

במה אקדם ה' אכף לאלקי מרום, האתן בכורי פשעי פרי בטני חטאת נפשי וכן מצינו כשבאו אל הנביא מיכה בשאלה במה אקדם ה' במה אוכל להקביל את פני אבי שבשמים, אכף לאלקי מרום להראות הכנעה בפני אבי שבשמים, האתן בכורי פשעי האם אקריב את בני בכורי בכדי לכפר על פשעי? פרי בטני חטאת נפשי או האם אקריב נפש בני האחר תחת עוונותי?

בוא וראה מה ענה הנביא מיכה על דברים אלו: הגיד לך אדם מה טוב, בן אדם, אומר לך מה הוא הדבר שהוא טוב, ומה ה' אלוקיך דורש ממך מה רוצה הקב"ה ממך, אין רצונו שתקריב לפניו קרבנות אנושיים, אינו צריך לא את בכורך ואף לא את שאינו בכור, כי אם עשות משפט ואהבת חסד, הקב"ה מבקש ממך שתתנהג כהלכה וכמשפט ולאהוב לעשות חסד, והצנע לכת עם אלוקיך, ותתנהג בצניעות עם הקב"ה ואל תתגאה, (מיכה ח) ואמרו במדרש רבה (שמות ח' ב'): "א"ר בנימין בר לוי אם ישב אדם בזוית ועוסק בתורה אני מראהו לבריות אם יטמין אדם עצמו לעבודת כוכבים אני מראהו לבריות שנאמר אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו, עכ"ל. שאדם העושה משפט ומתנהג בחסד ובצדק עם הבריות הרי הוא מתפרסם ברבים, ועם כל זה צריך האדם להשתדל ולהתנהג בהכנעה, ובודאי שלא להתבלט יותר מדאי ולא לפרסם את מעשיו הטובים ברבים.

האדם מעדיף מצוה חמורה בפרסום מאשר מצוה קלה ללא פרסום

שמעתי מפי המשגיח הרה"צ ר' ישראל חיים קפלן זצ"ל שאמר: מתוך השאלה שנשאל הנביא מיכה, נוכל להבין שיותר קל לאדם להקריב את נפש בנו הטוב והחביב לו ביותר לקרבן מתוך פרסום גדול, ובכך יתגדל שמו כאדם פרוש וקדוש, מאשר לקיים מצוה קלה ללא פרסום, ומבלי שאף אחד ידע ממעשיו הטובים.

ועל זה אמר להם הנביא: הקב"ה אינו צריך מצוות שנעשות בפרסום רב, אפילו כשיש בהם קידוש שם שמים גדול, אם אינם נעשים לשם שמים, אלא לשם התפארות בלבד, ומעדיף מצוות שנעשות בצנעה ובהכנעה.

אם כן נשאלת השאלה הרי עקידת יצחק נעשתה בפרסום רב, ומדוע נשתבח שמו של אברהם אבינו ע"ה שעמד בניסיון הזה?

רצונו של אברהם אבינו ע"ה היה להסתיר את מסירות נפשו מעיני הבריות. וי"ל שכשאברהם אבינו ע"ה הלך לעקידה הסתיר את סיבת הליכתו אפילו מאשתו שרה ע"ה, וכן הסתיר מישמעאל ואליעזר וצוה להם להמתין מרחוק עד אשר נשתחוה ונשובה אליכם (וירא כ"ב ה), ואפילו עם יצחק לא דיבר מזה ורק כשיצחק שאל אותו, רמז לו על מעשיו. מפני שאברהם אבינו ע"ה לא רצה ששום בריה בעולם ידע ממעשיו, (פרשת וירא) רק לאחר מעשה פרסמו הקב"ה, אולם אברהם אבינו ע"ה היה באותו בחינה שכתוב בספה"ק נועם אלימלך (ליקוטי שושנה) על הפסוק (מיכה ו' ח) והצנע לכת עם אלוקיך וצריך להבין, מדוע לא כתב בהצנע תלך בלשון ציווי? ומתרץ שעבודת האדם צריך להיות בהסתר כזה שלא רק שאחרים לא ידעו ממעשיו הטובים, אלא אפילו הוא עצמו גם כן לא ידע, ולא יחשיב את עצמו כבן עליה במעשיו הטובים, ובזה מובן הלשון הצנע לכת לשון נסתר, וזו היתה מדריגתו של אברהם אבינו ע"ה, שאפילו לאחר הפרסום היה נחשב בעיניו כעפר ואפר,

וכדברי המשך חכמה: אברהם אבינו ע"ה כשאמר על עצמו "ואנכי עפר ואפר" רצה לומר בזה שלעפר יש חשיבות מצד העתיד שמוציא פירות, ואפר יש לו חשיבות מצד העבר שהיה לו שוויות לפני שנשרף, וכך אמר אברהם אבינו, מצד אחד אני עפר שאין לו חשיבות לעבר, ומצד שני אני אפר בלי חשיבות לעתיד.

למדריגה זו אפשר להגיע רק ע"י תפלות

הצה"ק רבי אהרן מבעלז זצוק"ל אומר על פירושו של בעל הנועם אלימלך שלא קל להגיע למדריגה זו רק לאחר תפילות רבות ובקשות להקב"ה שיפתח לו את העיניים, ואז יוכל האדם לראות בעיניו שלמעשו הטובים אין שום ערך (מהר"א פרשת כי תשא, בפ' התרגום יונתן עה"פ ומשה יקח את האהל).

חובת האדם לבדוק את מקומות החינוך לבנו

שמעתי מרב אחד שהגיע אל כ"ק מהר"א מבעלזא זיע"א עם בנו לחג השבועות האחרון לחיי מרן עלי אדמות שנת תשי"ז, ואמר לכ"ק מהר"א שהביא את בנו כדי להשאירו בישיבתו של הרבי. שאל אותו הרבי: היית בישיבה? האם בדקת שלומדים בהתמדה ומתאים לבנך? כאבא לבנך, אתה חייב לבדוק היטב ולבטח שהמקום מתאים לבנך עכ"ל. מילים אלו יהוו לימוד לאלו המקריבים את בניהם ובנותיהם למען ה"מולך" המפלגתי, ואפילו אם היא חסידות זו או אחרת, אם המקום הוא מקום מושחת, או אפילו אם הוא מקום מצויין אבל לבנו אין המקום מתאים, ורק בגלל שרוצה למצוא חן בעיני החבורה, אינו מוציא את בנו משם, צריך שידע שהוא בבחינת מעביר את בנו למולך ומעבירו על דתו, ועליו הקב"ה אומר ונתתי את פני באיש ההוא ובמשפחתו, ובכלל זה גם לתור ולחפש עבור בנו ישיבה שמגישים שם רק מאכלים הכשרים בתכלית הכשרות, ולא מאכלים בכשרות מפוקפקת שמטמטם את המוח ומדיח את הבן מדרך הישר ר"ל. יעזור הקב"ה שנוכל ללכת בדרך התורה הקדושה כמו שכתוב בענין של אברהם אבינו ע"ה שזהו דרך ה', והקב"ה אומר אוהב אני אותו (בראשית יח יט) למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, וגו' למען הביא ה' על אברהם את אשר דיבר עליו ונזכה לברכת האבות ולביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן, עד כאן דברי הגר"ש שווייצער [שליט"א] זצ"ל.

פרק ג

מספר נדחי ישראל של בעל החפץ חיים זיע"א (פרק כ"ח)
בו יבאר גודל העונש של מאכלות האסורות.

המשחיתים שנבראו מהעברות, וכל אחד מענישו באתו אבר שחטא בו.

וממשיך החפץ חיים: ואמתי שכל זה רמוז בתורה בפסוק

הנזכר לעיל, "כי מגפן סדום גפנם" והוא מליצה יפה, דהינו פשם שהאדם כשעושה מצוה נוטע עבורו בגן עדן איזה נטיעה יפה בעץ החיים, והוא משל לתענוגים הרוחניים, כדי שיתענג אחר כך בבואו שמה, כן ממש כשעושה עברה נטע עבורו בגיהנום אילן מר שיין פרותיו הם ארסיים כארס תנינים וחסמת פתנים, ובבואו שמה הוא מכרח לשותות ולמצות שמריהם, והוא הכל משל לענש המר והנמחר אשר הוא מקבל על ידי משחיתיו.

ועתה נבאר הכתוב, כי מגפן סדום גפנם ומשדמות עמורה וכו',

הינו כשאדם עולה בדעתו ומהרהר לעשות העברה, תכף נטע גפן עבורו בסדום, דהינו מקום הגופרית והמלח והוא מרמז על הגיהנום, ורוצה לומר שהתחיל להבראות עבורו מקום מוכן לפרענויות, ואחר כך כשמתחיל לעשות העברה גופא, נגמר האשכולות המרים מן הגפן, זה כשמתחיל לעשות את העברה, וכשגומר את העברה נסחטו האשכולות ונעשה היין המר שהוא פלו ארס כחמת תנינים, וזהו שאמר

כשאדם חוטא תכף נברא לו משחית לחבל אותו

כתוב בפרשת האזינו דברים ל"ב, "כי מגפן סדום גפנם ומשדמת עמורה ענבמו ענבי רוש אשכלות מרורות למו חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר, הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם וכו'". ובאור הכתוב נראה על פי מה שהביאו הספרים בבאור דברי הנביא, במיכה ז', "מי אל כמוך נושא עוון ועובר על פשע", הינו כשאדם חוטא תכף נברא משחית לחבל אותו, שמהחטא שלו נברא משחית, ואם הקדוש ברוך הוא היה מניחו תכף היה יורד ומעניש את האדם, שהיה תובע ממנו מזון, כיון שהוא נברא על ידו. אבל הקדוש ברוך הוא ברב חסדו כביכול נושא עוון וטמנו וחותמו באוצרות ומפרנסו שם, כי הכל צריכים להשפעה, וממתין לאדם עד יום מותו פן יחזר בו בתשובה, זה שאמר הכתוב "מי אל כמוך נושא עון" שלא כמדת כשר ודם, שלא די שאין מעניש למורד אלא גם מפרנס לנושא בו כדי שלא יזיקהו. אבל סוף כל סוף אם אין עושה תשובה והאדם מכרח למות, מיד פותח הקדוש ברוך הוא את אוצרותיו כי לא לעולם יזין אותם, ותכף יוצאים

רק אחר מאה שנה, לזה אמר הכתוב, כי קרוב יום אידם וחש עתידות למו, כי באמת לא ידע האדם את עתו כי פעמים רבות יסובב על ידי עונות העצומים נקרב עת מיתתו, כמו שאמר הכתוב בקהלת ז', "אל תרשע הרבה פן תמות בלא עתך", ולזה אמר "וחש עתידות", דהיגו דבר הרע העתיד להיות בסוף כמה שנים מחיש לבוא לפני זמנו על ידי מעשים רעים.

היוצא מדברנו שמפל עברה ועברה נברא כח המשחית שיענישהו אחר כך, וכמו שכתוב "תסרף רעתך ומשבותיך תוכיחוך", וכו', והיגו, שהרעה גופא היא המיסרת אותו, וכעין זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה, כל העובר עברה אחת בעולם הזה מלפפתו ומוליכתו ליום הדין, ומה שדקדקו לומר כל העובר עברה אחת, להורות לנו דאפילו יש לו רק עברה אחת שעשה בעודו בחייו ולא עשה תשובה, מכל מקום היא נדבקת בו ואינה נפרדת ממנו עד שמוליכה אותו למקום הדין. וכל שכן אם יש לו כמה וכמה עונות, בודאי כולם הם מקיפין אותו ומוליכין אותו לבית המשפט.

ועתה נבוא לענייננו, האיש שהרגיל נפשו למאכלות אסורות, כמה מאות לאוין דאורייתא עבר על ידי זה, ומפל עברה נברא משחית אחד שממתין רק עד שימוט רגלו ואחר כך יקבל העונש על ידו, ואם בן כמה מאות מלאכי חבלה לבושין שחורין

"אשכלות מרורות למו חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר".

וכף זה רמז לבריאת המשחיתים שנגמרו בשלמות לאחר גמר העברה, והם מוכנים ומזומנים תכף לחבלו ולהשחיתו בכל כוחותם, ושמה לאמר האדם אם בן, איזה הם, הלא אנו רואים עושי עברות מידי יום ביומו ואין שטן ואין פגע רע, לזה משיב הכתוב, "הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי", שאני טומנם אותם וחותמם באוצרותי, ואיני מניחם ליצאת לחבל פן יחזר האדם בתשובה, ומה ששפל הכתוב "כמוס עמדי חתום באוצרותי", הוא כי יש שני מיני משחיתים שאחד גרוע מחברו, שאחד מועיל לו הטמנה, מה שננטמן באיזה מקום שלא יראה את האדם ויזיקו, והשני אכזריות שלו גדולה כל כך שצריך דוקא לחותמו ולסגרו באיזה אוצר המוכן לזה. וזהו מדקדק בלשון הכתוב, "חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר", כנגד שני מיני משחיתים אלו, ולכן מסיים "הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי", כל אחד לפי ענינו.

ישמא תאמר עוד, אם בן טוב הדבר שאנו נמלא כל תאות לבנו והמשחיתים לא יפגעו בנו, לזה אמר הכתוב, "לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם", דהיגו בעת שימוטו רגלי האדם, וזה בעת פרדת הנפש, תכף נפתח סגור האוצרות והם מוכנים לקבל נקם מאתו. ושמה יאמר האדם מתי יהיה דבר זה,

הטמא לטהור", וכו', וכמו שפירש רש"י שם בתורת כהנים, שפונת התורה על בהמה שלא נשחטה, וכן עוף שלא נשחט כהלכה, ועל זה מסיים קרא "ולא תשקצו את נפשותיכם וכו', והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה'.

והעברה מטמטמת לבו של האדם, כדאיתא בגמרא יומא ל"ט, תנא דבי רבי ישמעאל, עברה מטמטמת לבו של אדם, שנאמר "ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם, אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם". וגם על ידי שהוא מתחיל להמשיך על עצמו רוח הטמאה על ידי מאכלות האסורות, מטמאין אותו מלמעלה גם כן, כדאיתא בגמרא שם, תנו רבנן, ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם, אדם מטמא עצמו מעט מטמאין אותו הרבה, מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא.

כל מי שאוכל מאכלים אסורים, מתעב נפשו ועצמו, ורוח טמאה שודרה עליו, ומראה את עצמו שאין לו חלק באלוה העליון

וזו לשון הזוהר הקדוש פרשת שמיני (מא:): ותא חזי, כל מאן דאכיל מאינזן מאכלי דאסירי, אתדבק בסטרא אחרא, ונעיל נפשיה וגרמיה, ורוח מסאב שריא עליה, ואחזי גרמיה דלית ליה חולקא באלהא עילאה ולא אתי מסטריה, ולא אתדבק ביה. ואי פוק הכי מהאי עלמא, אחיזין ביה כל אינזן דאחיזין בסטר (ס"א דאתיין מסטר)

ומתעטפים שחורים יהיו רצין אחריו ומלפפין אותו להוליכו לגיהנום, מקום החשך והמר, ושם ישפטו אותו.

ומי יוכל לשער גודל היסורין והצרות שיסבל אפילו על לאו אחד, ועל אחת כמה וכמה על כמה מאות לאוין וחיבי בריתות שעבר בימי חייו על ידי המאכלות האסורות, ואז ינהם באחריתו ויתמה על נפשו, איה היה שכלי, איך שנאתי תמיד המוסר שהיו מסרין אותי בני עמי, כמו שאומר במשלי, "ונהמת באחריתך בכלות בשרך ושארך ואמרתי איך שנאתי מוסר", לומר זכור את בוראך, הלא תצטרך לבוא אליו לסוף ימך, ואיך תשא פניך אליו, ולא עוד אלא שהעזתי כמה פעמים נגד פניהם של המוכיחים וחרפתים וגדפתים וחשבתי שהם שוטים ואני החכם והמשכיל, עתה ראה חכמתך והשכלתך שחפרת בור עמוק לנפשך, ויתודה בעצמו אז על עוונותיו כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ערובין כ"ב) וגם מובא שם שמצדיק הדין עליו בראותו את גודל הקלקולים שפעל למעלה בעולמות הקדושים וגם רבוי הקלפות והחיצונים שנתרבו ונתגברו על ידו, אבל מי יועיל לו אז? כי אין תשובה אלא מחיים, כשאדם עוד פה, כידוע כמה צריך להזהר ממאכלות האסורות, שמלבד שהוא עברה גדולה, עוד הוא משקץ את נפשו בזה, וכדכתיב בקרא (בפרשת קדושים כ' כ"ד) "והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה ובין העוף

תמות וגו', והיו דראון לכל בשר. מה זה דראון? סרחון. מי גרם לו? אותו הצד שנדבק בו.

כל מה שסובל באותו העולם ונוקמים ממנו נקמת העולם - לפיהו, בשביל שטמא את נפשו, לא תשתלם דינה לעולם ולעולמי עולמים

רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל האדם לפיהו וגו'. אסתכלנא במלי דשלמה מלכא, וכלהו אחידן בחכמה עלאה. כל עמל האדם לפיהו, האי קרא, בשעתא דדיינין ליה (דף מ"ב ע"א) לבר נש בההוא עלמא כתיב, כל ההוא דינא, וכל מאי דסביל בההוא עלמא, ונקמין מניה נקמתא דעלמא. לפיהו: בגין פיהו, דלא נטיר ליה, וסאיב ליה לנפשיה, ולא אתדבק בסטרא דחיי, בסטרא דימינא. וגם הנפש לא תמלא, לא תשתלים דינהא לעלם ולעלמי עלמין. דבר אחר לא תמלא, לא תשתלים לסלקא לאתרהא לעלמין, בגין דהא אסתאבת, ואתדבקת בסטרא אחרא.

רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל אדם לפיהו וגו'. הסתכלתי בדברי שלמה המלך, וכלם אחוזים בחכמה עליונה. כל עמל אדם לפיהו, הפסוק הזה בשעה שדנים את האדם באותו העולם כתוב. כל אותו הדין, וכל מה שסובל באותו העולם ונוקמים ממנו נקמת העולם - לפיהו, בשביל פיהו שלא שמר אותו וטמא אותו את נפשו, ולא נדבק לצד החיים לצד הימין. וגם

דמסאבא, ומסאבין ליה ודיינין ליה כבר נש דאיהו געלא דמאריה, געלא בהאי עלמא, וגעלא בעלמא דאתי.

ובא ראה, כל מי שאוכל מאותם מאכלים אסורים, נדבק בצד האחר, ומתעב נפשו ועצמו, ורוח טמאה שורה עליו, ומראה את עצמו שאין לו חלק באלוה העליון, ולא בא מהצד שלו ולא נדבק בו. ואם יצא כך מהעולם הזה, אחוזים בו כל אותם האחוזים בצד (שבא מצד) הטמאה, ומטמאים אותו ודנים אותו כאדם שהוא נתעב של רבונו, נתעב בעולם הזה ונתעב בעולם הבא.

לא נמצאת רפואה לתועבתו, ולא יוצא מטמאתו לעולמים. אוי להם! אוי לנפשם, שלא ידבקו בצרור החיים לעולמים, שהרי נטמאו! אוי לעצמם! ועל דא פתיב, ונטמתם כם בלא א', דלא אשתכח אסותא לגעוליה, ולא נפיק ממסאבותיה לעלמין. ווי לון, ווי לנפשיהו, דלא יתדבקון בצרורא דחיי לעלמין, דהא אסתאבו. ווי לגרמיהו, עלייהו כתיב (ישעיה סו) כי תולעתם לא תמות וגו', והיו דראון לכל בשר. מאי דראון. סרחונא. מאן גרים ליה, ההוא סטר דאתדבק ביה.

ועל זה כתוב ונטמתם כם, בלי א', שלא נמצאת רפואה לתועבתו, ולא יוצא מטמאתו לעולמים. אוי להם! אוי לנפשם, שלא ידבקו בצרור החיים לעולמים, שהרי נטמאו! אוי לעצמם! עליהם כתוב (ישעיה סו) כי תולעתם לא

ומסטרָא דמסָאבא קא אתיין. וְכָל חַד
אתדבֵּק בְּאתריה.

וְכַתוּב (ויקרא כ) וְלֹא תִשְׁקְצוּ אֶת
נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּבִהְמָה וּבְעוֹף וּבְכָל
אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאָדָמָה אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי לָכֶם
לְטֵמָא. מַה זֶה לְטֵמָא? לְטֵמָא אֶת
הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהָרִי הֵם
טֵמְאִים, וְהֵם בָּאִים מִצַּד הַטֵּמְאָה, וְכָל
צַד נִדְבֵּק בְּמִקוּמוֹ.

וְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ שׁוֹחַר טוֹב, כָּל
הַמְּחַלֵּיט עֲצֵמוֹ לְעִבְרָה אֵין
לוֹ מְחִילָה עוֹלָמִית, רוּצָה לוֹמַר, אִף
בְּעַת שִׁיתְגַּבְּרוּ רַחֲמֵי ה' עַל הָעוֹלָם מִכָּל
מְקוֹם לֹא יִמְחַלוּ לוֹ מִטַּעַם שֶׁהִפְקִיר אֶת
רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּב"ה לְגַמְרֵי וּנְעִשָׂה חִלּוֹת
לְעִבְרָה הַזֹּאת.

גַּם גּוֹפּוֹ מִתְּפַתֵּם מְאֹסוּר, וּבִהְמָשָׁף
הַזֶּמֶן נַעֲשֶׂה גּוֹפּוֹ מְלֵא מִשְׁקָצִים
וְרַמְשֵׁים וְנִבְלָה וּטְרֵפָה, וּמָה יְכוּל לִהְיוֹת
מִגּוֹף טֵמָא כֵּזֶה, כִּי אֲפִילוֹ אִם יִהְיוּ לוֹ
זְכוּתִים גְּדוֹלִים מִשְׁאָרֵי מִצְוֹת וּמַעֲשִׂים
טוֹבִים וְהֵם יִמְלִיצוּ טוֹב בְּעֵדוֹ שִׁיקוּם
לְעַת הַתְּחִיָּה עִם שְׂאָר מְתֵי יִשְׂרָאֵל, אַחַר
כָּל הַיְסוּרִים וְהַעוֹנָשִׁים שֶׁתִּקְבַּל הַנֶּפֶשׁ
בְּגִיּהוֹנוֹם, אֵין לְשַׁעַר וְלַעֲרֵף גּוֹדֵל צֶרֶת
הַנֶּפֶשׁ שִׁיְהִיָּה לוֹ לְאָדָם לְבִסּוּף עַל יְדֵי
זֶה, דְּהֵלֵא יְדוּעַ דְּכַשְׁנַתְקַלְקַל לוֹ לְאָדָם
בְּפִנְיֵימִיתוֹ, כְּגוֹן שֶׁנִּתְהַפֵּף בְּאִזְהָ מְקוֹם
בְּגִידֵי הַדָּם לְלִיחוֹת, מְכַרְחַת הָרוּפָא
לְעֲשׂוֹת לוֹ [אַפְעָרָצִיאַן] (נְתוּחַ) לְחַתוּף
בְּמִקוֹם זֶה וְלִשְׂאֵב הַלִּיחָה מִשָּׁם, וְאַחַר
כֵּן יוּכַל לְחַזֵּר וּלְהִרְפֵּא, דָּאֵם לֹא כֵּן,

הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם דִּינָה
לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. דְּבַר אַחַר לֹא
תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם לְעֵלוֹת לְמִקוּמָה
לְעוֹלָמִים, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי הִיא נְטֵמְאָה
וְנִדְבָקָה לְצַד הָאַחַר.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כָּל מֵאֵן דְּאִסְתָּאֵב בְּהוּ,
כְּאִילוּ פְּלַח לְעִבּוּדָה זָרָה, דְּאִיהוּ
(דְּבָרִים יז) תּוֹעֵבַת יי, וְכַתִּיב לֹא תֹאכַל
כָּל תּוֹעֵבָה. מֵאֵן דְּפִלַּח לְעִבּוּדָה זָרָה,
נְפִיק מִשְׁטָרָא דְחַיִּי, נְפִיק מִרְשׁוּתָא
קְדִישָׁא, וְעֵייל בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא. אוּף מֵאֵן
דְּאִסְתָּאֵב בְּהֵנִי מִיכְלִי, נְפִיק מִשְׁטָרָא
דְּחַיִּי, וְנְפִיק מִרְשׁוֹ קְדִישָׁא, וְעֵייל
בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא
דְּאִסְתָּאֵב בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.
וְעַל דָּא וְנִטְמַתֵּם בְּסָם כְּתִיב בְּלֵא א'.

כָּל מִי שֶׁנִּטְמָא בְּהֵם, בְּאֵלוֹ עֶבֶד
לְעִבּוּדָה זָרָה

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כָּל מִי שֶׁנִּטְמָא בְּהֵם,
כְּאֵלוֹ עֶבֶד לְעִבּוּדָה זָרָה, שֶׁהִיא
תּוֹעֵבַת ה', וְכַתוּב לֹא תֹאכַל כָּל תּוֹעֵבָה.
מִי שֶׁעוֹבֵד לְעִבּוּדָה זָרָה, יוֹצֵא מִצַּד
הַחַיִּים, יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס
לְרִשׁוֹת אַחְרֵת. אִף מִי שֶׁנִּטְמָא בְּמֵאֲכָלוֹת
הַלָּלוּ, יוֹצֵא מִצַּד הַחַיִּים, וְיוֹצֵא מִרְשׁוֹת
הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס לְרִשׁוֹת אַחְרֵת. וְלֹא עוֹד,
אֲלֵא שֶׁנִּטְמָא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,
וְלִכֵּן כְּתוּב וְנִטְמַתֵּם בְּסָם בְּלֵי א'.

וְכַתִּיב, וְלֹא תִשְׁקְצוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם
בְּבִהְמָה וּבְעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר
תִּרְמֹשׁ הָאָדָמָה אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם
לְטֵמָא. מֵאֵי לְטֵמָא. לְטֵמָא לְעִמִּין עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה, דְּהֵא אֵינּוֹן מִסְאָבִין,

עלול להתקלקל הדם יותר ויותר עד שימות.

ובן אם נתהוה לו כזה בשני מקומות או בשלושה, מכרח לסבל יסורים שיחתכו בשנים ושלשה מקומות לשאב הליחה משם, אבל אם חס ושלום יתפשט הליחה בידי וברגליו ובגופו בכמה מקומות מכרח למות, דכי יחתכו כל גופו?

ובאשר יחתכו האם ויכל לסבל כל כך יסורים?

ועתה נתבונן בענייננו, הלא ידוע מספרים הקדושים, שלפיכך אמר הקדוש ברוך הוא לאדם, "כי ביום אכלך ממנו מות תמות", משום שעל ידי אכילה של עץ הדעת טוב ורע נתערב בו כח הרע, שלא יוכל להאיר עליו אור ה' שיחיה אותו לנצח ומכרח למות, שעל ידי יסורי הקבר יתעכל כח הרע הטמון בתוכו ויתפרש ממנו ויזדכך החמר כדי שאחר כך כשיקום בעת התחיה יוכל להאיר עליו אור ה' ויחיהו לנצח, והוא דגמא ממש כמו שמכרח לפרוש הליחה מאת האדם החי כדי שישאר בחיותו.

ועתה נתבונן בענייננו, האיש אשר מילא גופו בחייו מנבלות וטרפות והוא ימות לבסוף, אפילו אם נאמר שיזכה לתחיה אחרי שיקבל גמול עוונותיו בגיהנום, הלא על כל פנים יצטרך עוד תיקון איום, [אפעראציא נוראה] (נתוח נורא), שיצטרך להתעכל חלק עפר הרע הטמון בכל אבר ואבר שבגופו, ובכל קרום דק שנמצאו בו.

כי הלא כשאדם אוכל נתפשט כח המאכל בכל אבר ואבר, מכף רגלו ועד ראשו ואפילו על קרומי העין וכדומה, כדי שיזדככו וישארו רק החלק העפר הנעשה מכשרות, ויוכל לקום בעת התחיה ולזכות עם עם ישראל יחד, וכמה יסורין יסבל מזה עד שיתעכל כל חלקי הרע הטמון בכל חלקי הגוף מכף רגלו ועד ראשו, וינאם באחריתו על כל זה.

על ידי מאכלות אסורות מסתלק הצלם אלהים מן האדם, כדאיאתא בווהר הקדוש פרשת משפטים בסופו, ועלול לבוא כמה מארעות על האדם, כמו שאמרו חכמים זכרונם לברכה על הפסוק, ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, אם אתם מבדלים מן העמים עובדי גלולים הרי אתם שלי, ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו, דאף שבעת שהוא מתרצה להתערב עם הגויים בכל עניניהם, נראים כאוהבין אותו, אבל כל זה רק בהתחלה, אבל בהמשך הזמן נסבב לו על ידם גופא רעות רבות וצרות עליו, כי הקב"ה מסלק את שמירתו ממנו עבור זה, וכבר צווח הכתוב ואמר, "אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר", אבל האיש השומר עצמו ממאכלות האסורות, אף בעת דחקו, נושא על עצמו הצלם אלוקים ונצול ממארעות רעות.

וזה שהועיל לדניאל חנניה מישראל ועזריה שנוהרו מפת בג המלך ומיין משתיו להנצל מיד נבוכדנצר.

וכדאיֵתא בזוהר הקדוש פְּרֻשַׁת משפטים (קכה):

תַּאנְא, בְּמַה זְכוּ דְנִיָּאל חֲנֻנְיָה מִישְׁאֵל וְעִזְרִיָּה, דְּאִשְׁתְּזִיבוּ מֵאִינוּן נְסִיוֹנֵי, אֲלֵא בְּגִין דְּלֵא אִסְתְּאַבוּ בְּמִיכְלִיהוֹן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב (דְּנִיָּאל א) וַיֵּשֶׁם דְּנִיָּאל עַל לְבוֹ אֲשֶׁר לֹא יִתְגַּאֵל בְּפֶת בַּג הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְתַאנְא בְּסִתְיָמָא דְּמִתְנִיתִין, מִיכְלָא דְּהֵהוּא רְשָׁע, בְּשֵׁרָא בְּחֻלְבָּא הָהּ וּגְבִינָה עִם בְּשֵׁרָא, בְּר מִיכְלָן אַחְרָנִין, וְדָא סְלִיק לֵיהּ בְּפִתּוּרִיהּ, בְּכָל יוֹמָא.

שְׁנִינוּ, בְּמַה זְכוּ דְנִיָּאל, חֲנֻנְיָה, מִישְׁאֵל וְעִזְרִיָּה שְׁנָצְלוּ מֵאוֹתָם נְסִיוֹנוֹת? אֲלֵא מְשׁוּם שְׁלֵא נְטָמְאוּ בְּמֵאכְלִיהֶם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתוּב (דְּנִיָּאל א) וַיֵּשֶׁם דְּנִיָּאל עַל לְבוֹ אֲשֶׁר לֹא יִתְגַּאֵל בְּפֶת בַּג הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְשְׁנִינוּ בְּסִתְרַהּ הַמְשַׁנָּה, מֵאַכְל אוֹתוֹ הֶרְשָׁע, בְּשֵׁר בְּחֻלְבִּים הָיָה וּגְבִינָה עִם בְּשֵׁר, פְּרֻט לְמֵאכְלִים אַחֲרִים, וְזָה עֲלָהּ לוֹ עַל שְׁלַחְנֹו בְּכָל יוֹם.

דְּנִיָּאֵל דְּאִסְתְּמַר מֵהָאֵי, כַּד רָמוּ יְתִיָּה לְגוּבָא דְּאַרְיִיוֹתָא, אִשְׁתְּלִים בְּצוּלְמָא דְּמֵאַרְיָה, וְלֹא שְׁנֵי (בְּרַאשִׁית קצ"א ע"א) צוּלְמִיָּה לְצוּלְמָא אַחְרָא, וְעַל דָּא דְּחִלוּ אַרְיִיוֹתָא מְנִיָּה, וְלֹא תְּחִלוּהוּ. וְהֵהוּא רְשָׁע, בְּשַׁעְתָּא דְּמִלְכוּתָא אַתְּעֵדִי מְנִיָּה, (דְּנִיָּאל ד) וְעִם חֵינֹת בְּרָא הָהּ מְדוּרִיָּה, אַעֲדִי צוּלְמָא דְּאַנְפוּי מְנִיָּה, וּמֵהֵהוּא יוֹמָא, לֹא אַתְּחִזִּי צוּלְמִיָּה, צוּלְמָא דְּכַר נֶשׁ. וְכָל בְּעִירָא דְּאַתִּי, אַתְּחִזִּי לֵיהּ, צוּלְמָא דְּזִינְיָה, וְנוֹקְבִיָּה, וְהוּוּ אַתְּיִין עֲלִיָּה כְּלָהוּ, וּבְכַמְהָ זְמַנִּין

הוּוּ אַכְלִין לֵיהּ חֵינֹת בְּרָא, בְּר דְּאַתְּגִזְרוּ הָאֵי עוֹנֵשָׁא עֲלֵיהּ, בְּגִין דְּכְתִיב, (חֲבֻקִּים א) וְהוּא בְּמִלְכִים יִתְקַלֵּס, בְּגִין כְּף, כְּלֵא יִתְקַלְסוּ בֵּיהּ, כָּל הֵהוּא זְמַנָּא.

דְּנִיָּאֵל שְׁנָשְׁמַר מְזָה, כְּשִׁזְרְקוּהוּ לְגַב הָאֲרִיּוֹת, הִשְׁתַּלֵּם בְּצֻלְמֵם רַבּוּנּוֹ, וְלֹא שְׁנָה צִלְמוֹ לְצֻלְמֵם אַחֲרֵי, וְלִכְנֵן פְּחָדוֹ מְמַנּוּ הָאֲרִיּוֹת וְלֹא חִבְלוּ בּוֹ. וְאוֹתוֹ רְשָׁע, בְּשַׁעָה שְׁעוּבָרָה מְמַנּוּ מְלָכוֹתוֹ, וּמְדוּרוֹ הָיָה עִם חֵינֹת הַשְּׂדָה, הֵעֵבַר מְמַנּוּ צֻלְמֵם פְּנִי, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא נִרְאָה צִלְמוֹ צֻלְמֵם שֶׁל אָדָם, וְכָל בְּהֵמָה שְׁבָאָה, נִרְאָה לָהּ בְּצֻלְמֵם שֶׁל מִינָהּ וּנְקֻבָּתָהּ, וְכֻלָּם הָיוּ בְּאִים עֲלִיו, וּבְכַמְהָ פְּעֻמִּים הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חֵינֹת הַשְּׂדָה זוּלַת נְגוּז עֲלִיו הֶעֱנֵשׁ הַזֶּה, מְשׁוּם שְׁכַתוּב (חֲבֻקִּים א) וְהוּא בְּמִלְכִים יִתְקַלֵּס, מְשׁוּם כְּף כְּלָם הִתְקַלְסוּ בּוֹ כָּל אוֹתוֹ זְמַן.

תַּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (דְּנִיָּאל א) וּלְמַקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מְרַאֲיֵהֶן טוֹב מְכָל הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמֶּלֶךְ. נִרְאָה מְרַאֲיֵהֶן טוֹב, דְּצוּלְמָא דְּמֵאַרְיָהוֹן לֹא אַעֲדִיאוּ מְנִהוֹן, וּמֵאַחְרָנֵי אַעֲדִיאוּ. מֵאֵן גְּרִים הָאֵי. בְּגִין דְּלֵא אַתְּגַעְלוּ בְּגִיעוּלֵי מִיכְלִיהוֹן. זְכָאָה חוּלְקִיָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב בְּהוּ, וְאַנְשֵׁי קְדָשׁ תְּהִיּוּן לִי. (שְׁמוֹת כד) וְאֵל מִשָּׁה אָמַר עֲלָה אֶל יְיָ וְגו'. וְאֵל מִשָּׁה אָמַר, (קל"א ע"א) מֵאֵן אָמַר. דָּא שְׁכִינְתָּא. עֲלָה אֶל יְיָ, כְּמַה דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת יט) וּמִשָּׁה עֲלָה אֶל הָאֱלֹהִים וְגו'. (ס"א וַיִּקְרָא אֱלִיוֹ יְיָ) אֲמַאי כָּל דָּא, לְקִיָּמָא עֲמַהוֹן קִיָּים,

וידוע הענש בחבוט הקבר על האוכל
מאכלות אסורות:

כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט),
וזה לשון קדשו: דע כי מי
שלא היה מדקדק במאכלים בעולם
הזה ולא היה נזהר להבחין בין אסור
להתר, ואפלו אינו אסור מפרש בתורה
אלא מחכמינו ז"ל. ענשו שלאחר
מותו בא הממנה על חבוט הקבר
ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל
ואש, עד שפרסו נבקעת ויוצא
פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו
ומכים אותו, ואומרים לו בלע מה
שהוצאת, השם ישמרנו ויצילנו מדין
הקשה הזה ומדכוותיה, ובפרט באסור
בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן
לשוננו.

בגין דהא אתפרעו, מה דלא נפקו הכי
ממצרים, דאתגזרו, ולא אתפרעו, (מ'
ע"א) והכא הא אתפרעו, ועאלו בברית
קיימא, דכתיב, (שמות טו) שם שם לו חק
ומשפט. דייקא ושם נסהו, בהאי את
קדישא, דאתגלייא בהו, והכא אתקיים
בהו, על ידא דמשה גזירה דקיימא,
דכתיב, ויקח משה את הדם ויזרק על
העם וגו'.

בא וראה מה כתוב, ומקצת ימים
עשרה נראה מראיהם טוב (וגו')
מן כל הילדים האכלים את פת בג
המלך. נראה מראיהם טוב - שצולם
רבונם לא זו מהם, ומאחרים זו. מי גרם
את זה? משום שלא נגעלו בגעולי
מאכליהם. אשרי חלקם של ישראל
שכתוב בהם, ואנשי קדש תהיון לי.

פרק ג

ומי שאינו מדקדק באכילת ספק איסור מתגלגל בעלין של אילן ובכל פעם שהרוח מנענע הוא סובל יסורים וצער גדול מאד".

ספר קב הישר - פרק מ.

בעל לשון הרע וכל אוכלי נבלות וטרפות ומאכילין אותן לישראל דינם בכלב.
כתבי הרמ"ע מפאנו - מאמר תקוני תשובה - פרק י

"והמאכיל נבלות נדון בעלה האילן בסוד כי תהיו כאלה נובלת עליה שהרוח בא ומטרפו זמן רב עד שלסוף נעקר ונופל והוא סוד הכרת שבו".

רמ"ע מפאנו - מאמר תקוני תשובה - פרק י

פרק ד

הגאון הקדוש רבי הילל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שא"ה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברכבת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצעקו להשם יתברך אז השם יתברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - "לא עמי אתם" אתם אינכם שייכים לי, עכ"ל.

פרק ה

מכתב מזעזע על המכשולות הרבות בכשרות בד"ץ עדה החרדית

דוד שווימער - רב ומו"ץ שכונת בית ישראל
רחוב לייב דיין 15 פעה"ק ירושלים תובב"א
טלפון 02-5377510

בס"ד, יום שני ה' שבט תשע"א

למעכ"ת הדר"ג הגאונים חברי הביד"ץ שליט"א דפה עיה"ק ירושלים תובב"א,
אחדשה"ט בכבוד הראוי

במענה לשאלה שנשאלתי היום במושב בית דין דפה עיה"ק ירושלים, אודות מה
שאמרו בשמי שהעופות הנשחטים במפעל "הידורים" שבהשגחת הביד"ץ, יש
לחשוש שאינם כשרים, ומה הם הנימוקים לחשוש זה, הנני להבהיר כדלהלן:

חשש זה מתבסס על שלושה נימוקים עיקריים שהם:

א. שלטון הפחד שמשליט מנהל המפעל החדש אלעזר ויס על השובי"ם, עד
שנתונים הם בלחץ אימתני ובאיום תמידי לפטר אותם ממשרתם אם לא יספיקו די
העבודה ומחמת איום זה גם יראים להטריף עוף שאינו כשר.

ב. האיום התמידי המרחף על השובי"ם והמשגיחים ע"י הנהלת ועד השחיטה ויראים
לסור מהוראתם, הנוגדת לעתים כל דעת ודין תורה ולעתים הוא היפך מהשגחה על
כשרות הבשר והעופות. תחת שיסורו השובי"ם והמשגיחים להוראת הרבנים. באיום
"שלא יקבלו משכורת" ו"נראה מי בעל הבית כאן" גם עירובם התמידי בעניינים
הלכתיים בשעה שאין תפקידם אלא בניהולו הכספי של וועד השחיטה, משרה
אירת אימה בין השובי"ם ומשגיחי הכשרות היראים לדווח לרבנים על מכשולים.

ג. חשש כבד מלהעניק כשרות לאחד שאינו שומר תורה ומצוות, וביותר לאחד
הידוע כאינו נאמן, שהוא בעל מפעל "הידורים" וגופי הכשרות בארץ הקודש,
שהכשירו הבשר והעופות במפעלים שתחת בעלותו כבר התנערו ממנו, לאחר
שנכחו ברמאותו וזיופיו, (וקלא דלא פסיק שגם וועד הכשרות של עדתינו נוכחו בדגים ששיווק
בהשגחת הביד"ץ שהם דגים טמאים).

ויוסבר: אין מן הצורך להכביר במילים, על שלטון הפחד האימתני שמשליט מנהל
המפעל אלעזר ויס על השוחטים, הנתונים בלחץ נוראי של הספק העבודה, עד שמן
הנמנע שמן עבודה מהירה כזאת לא תצא תקלה תחת ידם, כי הדברים הידועים בין
השוחטים, וניתן בניקל לברר אצלם הדבר. ואסביר דברי במקצת: (1) במקום

השחיטה ששוחטים העופות, התקין המנהל, עין אלקטרוני המפקח על עבודת השוחטים, ואם משתהים במקצת בעבודתם, מיד מתקשר טלפונית לאחד מן הממונים (ובכוונה תחילה אני נמנע מלנקוב בשמו, כדי שלא לפגוע בכבודו, לפי שגם הוא נתון תחת לחץ נורא זה), כדי ללחוץ עליו לזרוז בעבודתו. (2) אחד מן השוחטים הוותיקים והמפורסמים, מהמיוחדים והמובחרים שבין השוחטים של עדתינו, נפסל בהוראה מפורשת של אחד מהממונים שם (בתיאום עם מנהל המפעל ?) [ובמידת הצורך אף אנקוב בשמו, ויהיה ניתן לבידור] מלשמש כשוחט במפעל החדש, לפי שעבודתו נעשית במתינות ובישוב הדעת, שלא כפי הקצב הדרוש במפעל החדש, וכדבריו של הממונה שאין ביכולתו של שוחט זה "לערוף ראשים". (3) אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה הורה, מטעמים מסחריים, לשוחטים במפעל החדש, בתיאום עם מנהל המפעל, לעבור על תקנת וועד השחיטה, שנתקנה מאז ומקדם ומטעמים הלכתיים, שלא לשחוט יותר מעשר אלף עופות ביום. וזאת לאחר שהממונה האחראי עוזב כבר את שערי המפעל ו"מעיפים אותו הביתה", כלשונו של מנהל המפעל, בתיאום עם אחד מחברי הנהלת ועד השחיטה. (5) תמוהה העובדה מאד, מה שהעידו השוחטים בפניי שמאז שהחלו לשחוט במפעל החדש כמעט ולא נפסל סכין אחרי השחיטה, ואילו במפעל הישן הם מעשים בכל יום שנפסלים סכינים כמה פעמים ביום, ופוסלים כל העופות שנשחטו בהם, מאז הבדיקה האחרונה שנמצאת מהודרת. (6) מוזר מאד שביום שלמחרת שיוord גשם נפסלים במפעל הישן הרבה עופות מחמת פגימת הסכינים (הנגרמים עקב לכלוך העופות) [בתחילת שבוע זה, שהיה לאחר הגשם של יום השבת, נפסלו כמה וכמה סכינים כמו כן לפני כשבועיים נפסלו במפעל הישן 3000 (שלושת אלפים) עופות ביום אחד, מחמת פגימת הסכינים], ואילו במפעל החדש לא נפסל אפילו סכין אחד [כפי עדות השוחטים, ובמידת האפשר אף אנקוב בשם וניתן לבידור]. (7) תמהים אנו על העובדה שלפני כמה שבועות, סיפק משק אחד עופות הודו לשני המפעלים, גם במפעל הישן וגם למפעל החדש [כעדות המשגיה, שבמקרה הצורך אנקוב את שמו] ובעוד שבמפעל הישן נפסל כל תוצרת של אותו היום, והופסקה השחיטה לשם כך, מחמת ספיקות שנתגלו בבני מעיים, שנבעו מחומר הזרקה מוגבר שהזריקו בעופות, ואילו במפעל החדש נשחט הכל והוכשר ללא שום ספיקות ושאלות. (8) זאת ועוד אנו תמהים, היתכן שבמפעל הישן מובאים מידי יום ביומו כמה שאלות על שתי מרות, ואילו במפעל החדש לא היה מעולם שאלה כזו. (9) גם מבקשים אנו לברר כמה פעמים נשאלה שאלה על עוף או קורקבן, האם כל זאת אינו אומר דרשני. וכל זאת עקב הלחץ האימתני והפחד התמידי שנתונים בהם השוחטים והבודקים.

וכאן נשאלת השאלה, האם אין בכל הנימוקים אלו לעורר חשש על כשרות השחיטה במפעל החדש.

ומכאן לסעיף השני על האיום התמידי המרחף על השובי"ם והמשגיחים על ידי הנהלת וועד השחיטה, שאם יאמרו דבר שאינו כרצונם, או יפעלו שלא כהוראתם יפוטרו מיד מעבודתם, גם אם הוראתם נוגדת, לעתים, כל דעת ודין תורה, ולעתים הוא היפך מהשגחה על כשרות הבשר והעופות. היתכן כזאת בישראל שיהיו השובי"ם והמשגיחים נתונים ללחץ חיצוני שייראו מלומר את האמת ולדווח לרבנים הממונים על כל מכשול. (1) האם בהוראת אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה למשגיח שלא לנסוע להשגיח בעת העמסה שלא יהיה בהם חשש נפולות, דבר הנוגד כל דעת ודין. המשגיח אף הוזהר שלא יגלה לרב הממונה שאינו נוסע, אלא אדרבה, המשגיח הוזהר לומר בפני הרב, שאכן השגיח על כך. [ובמידת האפשר אנקוב בשמו]. והמשגיח דיווח על הוראה זו למשגיח הממונה עליו, ומשום שדיווח המשגיח הממונה, אודות המכשול לרבנים, פוטר ממשרתו, אתמהה. (2) שלא להתייחס לכך מה שניתנה ההוראה על ידי אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה למשגיח המיועד לכך שאין צורך לנסוע להשגיח בצרכניית "אושר עד" על הבשר והעופות הנמכרים שם. (3) בהוראתו של אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה [שאנקוב את שמו במידת הצורך] ניתנה הוראה לשוחטים שבמפעל החדש, לעבור על תקנת וועד השחיטה, שהורה ראש צוות השחיטה לשוחטים שלא לעבוד יותר משש שעות ביום, כתקנת וועד השחיטה זה מכבר, וזאת כמובן מטעמים הלכתיים, השוחטים ששאלו אודות תקנת וועד השחיטה, נענו באיום שאם לא יעשו כן "נראה מי בעל הבית כאן". (4) עירובם התמידי בעניינים ההלכתיים בכשרות העופות והבשר, בעת שאין תפקידם אלא בניהולו הכספי של וועד השחיטה, משרה אורת אימה בין השובי"ם ומשגיחי הכשרות, ויראים לדווח לרבנים על מכשולים. ואף משתמשים באיומים כלפי רבנים ומוצי"ם שיפוטרו ממשרתם אם לא ימלאו אחרי דרישותיהם, ויהינו להביע דעתם דעת תורה [כפי שנוכח גם מעכ"ת שליט"א לשמוע בעת הדיון בבית הדין באימויו של אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה]. ואטו כי רוכלא ניזול ונימני כל המקרים בהם אימו על השוחטים, הבודקים והמשגיחים, כי אם יאמרו דבר שלא כרצון חברי הנהלת וועד השחיטה, או יעשו שלא כרצונם יפוטרו ממשרתם "ונראה מי בעל הבית כאן", ו"מי נותן המשכורת". ועומדים הם תחת איום תמידי שלא לפצות פה שלא כרצון חברי הנהלת וועד השחיטה. והדברים ניתנים לבירור אצל השובי"ם והמשגיחים [כשלא יעמדו תחת איום פיטורין, ולא ייראו לומר את האמת]. (4) גם לא שמעו בקולו של מרן הגאב"ד שליט"א שהורה להם לפרסם הודעה מיוחדת בחנויות המוכרות בשר טרי ללא בלומבס. (5) לא זו בלבד אלא שבתקופה אחרונה מייחדים לעבודה אחראית זו, כשחיטה, וממנים כשוחטים לשחיטה המהודרת של עדתינו, אברכים צעירים אשר רבים מהם אינם יודעים העבודה כראוי, ומן הנמנע שיעשו עבודתם כראוי. במקום אשר עד עתה ידוע היה

כי לא ניתנה עבודה זו אלא למבוגרים, יראים ושלמים, הבקיאים היטב במלאכתם. ומתקנת וועד השחיטה שלא למנות שוחטים שהם למטה מגיל שלושים. האם אין בכל האמור לעיל לעורר חשש, ויותר מזה, על כשרות העופות והבשר הנשחטים במפעל החדש.

ומכאן שהתאמת החשש הכבד מלהעניק הכשר לאחד שאינו שומר תורה ומצוות, שהיה אחד מאבני היסוד בכשרות העופות והבשר, שהעמידם הגאון הגדול מורנו רבי מאיר ברנדסדורפר זצוק"ל, שמסר נפשו עשרות בשנים להעמיד השחיטה המהודרת של עדתינו על מכוונה, המפורסמת בכל העולם בהידורה. ונימוקיו עימו: (1) בעוד שאצל יהודי כשר שהוא שומר תורה ומצוות, מפקחים בארבע עיניים שלא יבוא לידי מכשול בעת חולשתו כשיתגבר עליו יצרו, הרי אצל אחד שאינו שומר תורה ומצוות מן הנמנע מלהשגיח כל העת שלא יבוא לידי רמאות, והיה מנמק לומר שדי בכך שמשגיח הכשרות הממונה על הבלומבס יסיח דעתו לרגע אחת, כדי להביא בלומבס למקום אחר, ומיד יקח אחד מהפועלים גלגל שלם של בלומבס המונה כחמש מאות אלף בלומבס, ויעשה בהם כאוות נפשו. להאכיל נבילות וטריפות ברבבות עופות. [באומרו שמבחינה מסחרית כדאי לו לבעל המפעל לשכור פועל מיוחד שיהיה מיועד עבור זה, להמתין להסחת דעתו של המשגיח לרגע אחת ביום, כדאי לקחת גלגל בלומבס, וכך יעלה בידו להכשיר הרבה עופות שפוסלים בשחיטה המהודרת של עדתינו, ואף גרוע מזה רח"ל]. (2) ביותר לאחד כזה שכל מגמתו הוא לשבור את מחירי השוק, ולעיתים הוא מוכר למטה ממחיר הקרן [ולאחר שיעלה בידו להיות המפעל הבלעדי שתחת ההשגחה, יעלה את המחירים] בוודאי יחפש כל הדרכים לרמות ולזייף כדי שעל ידי זה יהיה בידו להוריד המחירים. [לא לחינם כמעט נשחטו לאחרונה במפעל החדש עופות הודו, שלא אושרו על ידי המשגיח הממונה על הזריקות, עד להתערבותו של המשגיח הממונה על הזריקות שזעק ככרוכיא למנוע שחיטה זו, בעוד שמתחילה היה הוא צריך לאשר המשלוח, וללא אישורו אין להביא כלל עופות אלו למפעל]. (3) גם הנהלת וועד השחיטה עצמה ידעה מנתונים אלו, ולשם כך העמידו פנים ברמאות, עד לפני כחצי שנה, שהמפעל החדש נתונה תחת בעלותו של שומר תורה ומצוות, גם כשכבר נודע לכולם מי הוא בעל המפעל האמיתי. (4) תמוהה העובדה מאוד, שבעוד שבמפעל הישן שתחת ההשגחה, שמורים הבלומבס והוואלגראמעס בכספת הנעול במנעול כבד, הרי שבמפעל החדש מונחים הבלומבס והוואלגראמעס, שהם יסוד הכשרות המעידה על כשרות הבשר, בארגז של גבס הנעול במנעול פשוט, ומובן לכל שבניקל יעלה ביד כל אחד המעוניין בזה, להוציא משם בלומבס וואלגראמעס כאוות נפשו. (5) מה עוד שכל זה מדובר באחד, כאמור לעיל, שגופי הכשרות השונים בארץ התנערו ממנו עקב רמאותו וזיופו התמידי [שמכיון שחלק

גדול מהעופות והבשר בארץ נתונים תחת בעלותו, קל בידו לנייד עופות ובשר מכאן לכאן והדברים מובנים לכל].⁶ ביותר שיש קלא דלא פסיק, שוועד הכשרות של עדתינו החרדית נוכחו, כאמור, שהדגים ששיווק בחותמת הביד"ץ הם דגים טמאים. והיאך ניתן לסמוך עוד על מידת אמינותו על כשרות הבשר והעופות.

נ.ב. כאמור מסיבות הנימנות לעיל בסעיף ב, 4, נמנעתי מלנקוב בשמות האנשים בדברים האמורים כאן, אך במידת הצורך, ובמידת האפשר, ובהסכמת האנשים, במידה ולא יהיו נתונים תחת איומים, אף אנקוב בשמותם באופן שיהיה ניתן לברר כל העובדות הנ"ל לאשורם ולאמיתותן.

לאור כל האמור לעיל, מובן מאליו, שללא דיון ובירור מעמיק כדי לתקן כל המכשולות, ולהחזיר סדרי כשרות השחיטה המהודרת על כנם, כפי שהתקינו לעשות בחיים חיותו של מורי ורבי הגאון הקדוש, צדיק האמת רבינו מאיר ברנדסדורפר זצוקלה"ה, נמנע ממנו על פי דין ודעת תורה, לכתוב מכתב התנצלות או תמיכה.

ואנכי את נפשי הצלתי לאחר מסירת הדברים והנימוקים למעכ"ת שליט"א.

הכותב וחותם בצער ודמע בראות כבלע את הקודש

פרק 1

קצת מהשאלות בדין תורה בבית דין של מעלה

בית דין: למה אכלת מאכלות אסורות? לא קראת שהבשר בהמה טרף?

אבישי בן לאה: לא רציתי לקרוא, כי לא שמעתי מהרבנים שלי שצריך בכלל לפחד מהבית דין של מעלה, וחשבתי מה זה נוגע לי כעת, יש לי זמן לאחר מאה ועשרים לטפל בזה, מי מאמין בכלל שיש דבר כזה?

בית דין: האם לא ראית מה שציין לך האדמו"ר מהאלמין רשימת הספרים שכותבים מה הולך בכשרות השחיטה?

אבישי בן לאה: ראיתי, ולא רציתי לקרוא, כי ידעתי אם אני יקרא יהיו לי בעיות ולא אוכל לאכול את שאהבה נפשי, וכי לא נאכל בשר? האם אני במדריגת פרוש? או האם אני בגרמניה? ב"ה שיש לנו כסף לקנות אוכל, וכפי מה שאני אוכל יש לי יותר כוח, ובכלל האם אפשר בכלל לחיות בלי בשר? הלא כתוב בתורה הקדושה מי יאכילנו בשר?

בית דין: לא מקובל בבית דין, כאן תשלם על כל מה שאכלת!

אבישי בן לאה: כבר שילמתי הרבה כסף על הבשר הכשר בעולם התחתון? מה עוד הפעם לשלם על זה? (בעלי המכשירים כבר גנבו ממני מאות אחוזים יותר מהבשר של הגויים?) לא מספיק ששילמתי שם?

בית דין: כאן לא מדובר על כסף, כאן מדובר על עשיית ניתוחים על כל אבר ואבר שנהגה ממאכלות אסורות,

האם לא ראית מה שהפץ חיים כותב בספרו "נדחי ישראל" פרק כח (הובא לעיל) שמי שאוכל מאכלות אסורות יצטרך לעבור בשמים ניתוח וזיכוכ על כל אבר וגיד ועצם? הלא למדת כל יום מהפץ חיים על לשון הרע ולמה לא שמעת בקולו?

ב'

בית דין: למה אכלת בשר נבילות וטריפות?

אבישי בן לאה: אכלתי רק בהכשר הרבנים שליט"א.

בית דין: אבל קראת בעיתונים שרוב הבשר בארץ בא מיריחו ועזה ומסרוסיה ועוד, ואיך סמכת על הבשר שזה לא משם?

אבישי בן לאה: אבל הרבנים שליט"א, אמרו שזה כשר, ולא היה לי חוצפה לומר שזה טריפה, וממילא אכלתי כמו שכולם אוכלים.

בית דין: האם לא ראית את הקונטרס סוד גוג ומגוג, ששם מבואר שאי אפשר לסמוך על כלום!!!

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל תאוות הבשר גבר עלי, ונזכרתי במי יאכילנו בשר וכל יום חשבת רק על הבשר, מתי אגיע לבית לאכול בשר!!! אינני מבין מה רוצים מבן אדם פשוט כמוני?

בית דין: כל ההצטדקויות אינם מקובלות בבית דין של מעלה, ואתה צריך לילך לגיהנום.

אבישי בן לאה: אבל למה שלא תקחו את הרבנים לגיהנום למה אני דוקא, הם יותר חשובים ממני, אם תקחו אותם יהיה לכם אדם חשוב שם!

בית דין: לא מקובל בבית דין, ואתה צריך לילך לגיהנום, ותסחוב אותם אתך, ותצעק שם שהם ילכו קודם!!!

ג'

בית דין: למה אכלת בשר בהמה? ולמה לא שמעת בקול האדמו"ר שאמר שכמעט בכל בתי השחיטה של עופות בארץ לא בודקים הסכינים מפגימות, ומתירים פגימות גדולות, ופגימה אותיות מגיפה, ולכן יש כל הרבה יתומים ואלמנות, וכל זה באשמת הרבנים והאוכלים משחיטתם, האם לא פחדת מהשאלות שישאלו אותך בבית דין של מעלה?

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל לא שמעתי מהרבנים שלי שצריך להפסיק לאכול ולפחד מהבית דין של מעלה, וחשבת שזה לא בשבילי, אז מה אתם רוצים ממני, זה בוודאי לא נוגע לי, ובפרט שכל הרבנים שאני שואל את שאלותי ואני נותן להם את מעות המעשר והוראת קבע, ואם יש לכם טענות אעביר אותם אליהם, כי הם היו יכולים לומר לי האמת, ואם היו אומרים לי בוודאי הייתי שומע, אז מה אתם רוצים ממני בן אדם פשוט? האם יכול להיות שכל עם ישראל הצדיקים נכשלים במאכלות אסורות?

בית דין: כל ההצטדקויות אינם מקובלות בבית דין של מעלה, ואתה צריך לילך לגיהנום, ולעשות לך ניתוח על כל גיד וגיד ואיבר ואיבר, כמו שראית בוודאי בספר "נדחי ישראל" להחפץ חיים זי"ע פרקים כ"ח כ"ט

ד'

בית דין: האם לא ראית את השאלות ותשובות מהאדמו"ר מהאלמין ובו נדפסו כמה מהשאלות, שישאלו אותך בבית דין של מעלה?

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל לא שמעתי מהרבנים שלי שצריך להפסיק לאכול בשר בהמה ועוף משחיטה רגילה ולפחד מהבית דין של מעלה, וחשבתי שזה לא בשבילי, אולי זה להקנאים בירושלים, אבל הם גם אוכלים...

אז מה אתם רוצים ממני, זה בוודאי לא נוגע לי, ובפרט שכל הרבנים שאני שואל את שאלותי ואני מכבד אותם ואני מהנה אותם, הלא הם תלמידי חכמים גדולים, ואם יש לכם טענות אעביר אותם אליהם, כי כתוב בתורה כל שיש בידו למחות וכו', והם היו יכולים למחות ולומר לי האמת, אם יש אמת בדבר? אז מה אתם רוצים ממני בן אדם פשוט?

בית דין: כל ההצטדקויות אינם מקובלות בבית דין של מעלה, ואתה צריך לילך לגיהנום, ויעקרו לך את השיניים אחת אחת!

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל למה שלא תקחו את הרבנים לגיהנום למה אני דוקא, הם יותר חשובים ממני, אם תקחו אותם יהיה לכם אדם חשוב שם!

בית דין: לא מקובל בבית דין, ואתה צריך לילך לגיהנום, ותסחוב אותם אתך, ותצעק שם שהם ילכו קודם!!!

ה'

בית דין: האם לא שמעת מהאדמו"ר מהאלמין ש - פגימה היא אותיות מגיפה, וכל שבוע ושבוע ניתוספים 50 עד 70 יתומים חדשים, [זה מה שאנחנו רואים עין בעין] האם יש לך מגיפה גדולה מזו? שנגרם מפגימות בסכיני השחיטה!

האם אתם לא מקבלים כל יום בדואר מקופה של צדקה להודיע לכם כמה יתומים ניתוספו היום, וזה לא אפילו 10 אחוז של הרשימה, כי אלו רק מהם שזכו לאסוף כסף בשבילם, וכמה לא זוכים אפילו לעזור להם, ומה עם כל הנושרים שיצאו מהדת הישראל עבור שאכלו מאכלות אסורות, כל יהודי שוה לפי החשבון הקטן 48 מיליון יהודים.

הבית דין ממשיך: הלא ראית מה שכתב הגה"ק המפורסם רבי אברהם מיוחס בספרו היקר בני אברהם, וז"ל: אם עונותיו של האדם גרמו לו שמת קודם זמנו, אז נפרעים ממנו גם על זה שגרם לו למות קודם זמנו, ונקרא מאבד עצמו לדעת רח"ל עכ"ד. ואם כן איך אכלת מהבשר הזה ששוחטים בסכינים מלא פגימות, ואין כמעט מושג כזה של פגימות ברוב מקומות השחיטה בארץ ישראל, ואין מדברים בכלל על כל אופן השחיטה שהיא טריפה, או חשש טריפה רח"ל.

בית דין: למה לא הפסקת לאכול בשר בהמה ועוף כשראית את המכתב של הרב שווימער שסמכת עליו 20 שנה!

אבישי בן לאה: קראתי ולא רציתי להאמין, כי איך יכול להיות שכל הצדיקים שותקים, ולא שמעתי מעוד רבנים שיזהירו אותנו לא לאכול בשר!!! ועוד האם אפשר בכלל לחיות בלי בשר? הלא כתוב בתורה הקדושה מי יאכילנו בשר? בית דין: האם לא שמעת גם כן שהגה"צ הרב לנדא שליט"א והגה"צ רבי אמנון יצחק שליט"א מרו שאין בשר כשר בעולם? הלא שמעת את הדרשות שלו ולמה אכלת הלאה?

אבישי בן לאה: אם יש לי מאות רבנים שלא אומרים כלום ונותנים הכשרים על הכל, מה הייתי צריך להחמיר יותר? הלא ראיתי שהרבנים הגדולים גם כן אכלו, ואף פעם לא שמעתי מהם מילה אחת שהבשר טרף? תקחו אותם לגיהנום ולא אותי? בית דין: לא מקובל בבית דין, כאן תשלם על כל מה שאכלת! ותסחוב איתך את כל הרבנים שלא אמרו לך לא לאכול וסמכת עליהם!!!

ואז לקחו אותו שני מלאכי חבלה ועקרו לו את השיניים, ושוב החזירו אותם ועקרו אותם שוב וחוזר חלילה. מלאכים שחורים זה בלי הרדמה של רופא שיניים, זה בלי רחמנות.

ואז הוא עבר ניתוח נוראי להוציא את כל המאכלות האסורות ממנו.

וחיבוט הקבר איום וגיהני גיהנם לכמה שנים, שלא נדע!

ואז הוא התגלגל בעלי האילן, וכל פעם שהרוח הניע את העלים הוא סבל יסורים גדולים עד מאד, עד שלבסוף נעקר ונפל. ואז התגלגל בכלב.

לכן הבה נקבל על עצמינו לא לאכול בשר בהמה כלל ולאכול רק עוף משחיטה קטנה וכשרה.

בואו נתכונן ונדע מה להשיב בבית דין של מעלה.

אבישי בן לאה: קיבלתי על עצמי כבר בעולם הזה גם אני וגם אשתי תחיה לא לאכול רק דגים כשרים (כי גם בדגים יש בעיה - תולעים, וצריך לדאוג שזה באמת יהיה דג כשר וכי), [ותודה רבה להאדמו"ר מהאלמין ובפרט להצדיק הגדול המזכי הרבים רבי אמנון יצחק שליט"א ששמעתי בשופר את כל הדרשות שלו והעדויות על מה שתפסו את הרב מחפור, [וגם מהדיק הגדול רבי יעקב יוסף זצ"ל בנו חביבו של מרן כ"ק מרן רבי עובדיה יוסף זצוקללה"ה, שאמר על מחפור שיש לו שוחטים דרדעים ואסור לאכול משחיטתם כבר לפני 7 שנים ועכשיו אנחנו רואים שהוא מתנהג כמו דרדעי ולא מאמין בכלום, שחשבנו עליו שהוא הצדיק הכי הגדול וכעת אנחנו רואים שהוא הרשע הכי הגדול שמאכיל נבילות וטריפות חלב ודם, וכל אחד יודע ורואה את זה ב"ה] עבור כל ההתעוררות הגדולה הזאת.

פרק ז

מובא בספר שער הגלגולים (הקדמה כ"ג) וז"ל ודע כי כל החטאים והעונות שחוטא האדם בפני עצמו זולת מה שחטא אדם הראשון, ודאי הוא דהאדם ממשיך עליו קליפה וזוהמת הנחש כפי ערך חטאו, האמנם הכל תלוי בתשובת האדם, כי על ידי התשובה יכול לדחות מעליו הזוהמא ההיא שנדבקה בו על ידי חטאתיו אפילו אם הם לחטאים גדולין אבל הזוהמא והקליפה שנדבקה בכל הנשמות כאשר חטא אדם הראשון אינו תלוי בתשובה, ומוכרח הוא למות ואחר כך יתוקן הפגם ההוא על ידי המיתה ואף על פי שהקב"ה קבל גם תשובת אדם הראשון ונתכפר לו עונו, עם כל זה הזוהמא והקליפה שנדבק בו כשחטא לא הוסר ונפרד ממנו אלא אחר המיתה וטעם הדבר הוא לפי שחטאו של אדם היה גדול עד מאד מכמה סיבות אין מקום לבוארם וכו' והנה האיש החוטא ממשיך עליו סטרא אחרא הנקרא מות ולכן אין הקליפה ההיא נפרדת מן האדם אלא אחר המיתה כי אז נקבר האדם ובשרו מתעכל בעפר ונפרד ממנו הקליפה שנדבקה בו בזוהמת הנחש שהטיל בחוה ובאדם.

ובזה תבין ענין חיבוט הקבר, וזה ענינו, והוא כי אחר מיתת האדם ואחרי קבורתו בעפר הארץ, אז תיכף באים ד' מלאכים ומשפילים קרקע הקבר ומעמיקים אותו למטה ונשאר חלל בקבר כשיעור קומת האדם הנקבר שם, כנזכר במאמר פרקי חבוט הקבר ועי"ש, ואז מחזירים נפשו בגופו כמו בחייו, והטעם הוא לפי שהקליפה היא דבוקה עדיין וקשורה עם הנפש ועם הגוף ואיננה נפרדת מהם, ולכן צריך שיחזור נפשו בגופו ביחד, ואז המלאכים הנזכרים אווזים בו כל אחד מקצה, ומנערים אותו וחובטים אותו במקלות של אש, כדרך שאווזים בטלית בשתי קצוותיה ומנערים אותה מן האבק הנדבק בה, עד שנפרדה מהם הקליפה ההיא לגמרי, ולכן נקרא חיבוט הקבר כאדם שחובט טליתו ומנערה, ועל כן צריך להעמיק הקבר כדי שיהיה מקום חלל לנערו ולחבטו, ואמנם לא כל האנשים שווים, כי הצדיקים אשר בחייהם נתרחקו מן היצר הרע והיו מכניעים עצמם וחובטים עצמם ביסוקין הבאים עליהם, וגם על ידי התורה והמצות שמתישים כוחו של אדם, עד שנמצא כשהגיע זמנם ליפטר מן העולם ולקבל חבוט הקבר אין צריכים צער גדול כי בחבטה כל שהיא מספיק להם להפרידה מהם, מה שאין כן ברשעים שאדרבה על ידי תענוגיהם בעולם הזה הם מקשרים ומחזקים יותר את הקליפה בגופם ונפשם, ונמצא כי זהו סוד למה אין אדם ניצול מחבוט הקבר כנזכר בפרקי חבוט הקבר, וכמו שביארנו לעיל באותם שמתו בעטיו של נחש שאין להם תקנה להפרידה זולת על ידי מיתה וחיבוט הקבר, זולתי אותם הנזכרים שם בפרקי חבוט הקבר על ידי איזה מצוה הסגולית לזה הדבר, אבל כל שאר בני אדם כלם צריכים חבוט הקבר, אלא שיש הפרש בין חיבוט רב למעט כנזכר, וכל אחד ואחד הוא טובל

עונשו כפיל מדריגת קליפתו, וכפי עוצם דביקותה, ואמנם אפילו אותם הניצולים מחבוט הקבר כנזכר, הנה אותם המצות הסגולית לזה כנזכר, הם מפרידות את הקליפות מהם בלי מער אחר ושמעתי ממורי ז"ל כי כל הנקבר בערב שבת אחר חמש שעות ביום ושעה חמישית בכלל, אינו רואה חבוט הקבר, כי קדושת השבת מפריד ממנו הקליפה בלי צער חבוט הקבר, וזהו סוד יום הששי בהא יתירה, כי משעה חמישית של יום הששי ולמעלה כבר קדושת שבת מאירה אז עכ"ל.

פרק ח

ואחר כך כשנפטר מזה אז מתחיל דין חדש נורא ועצום שהוא צער רימה ותולעה, אשר אשרו רז"ל (ברכות דף י"ח ע"ב, שבת דף י"ג ע"ב, דף קנ"ב ע"א) אמר רבי יצחק קשה רימה למת כמחט בבשר החי, ולא גזמו ח"ו בדבריהם חס להזכיר.

והצדיקים ובעלי תשובה אינו נעשה מגופם רימה ותולעה, רק גופם נתעכל בקל ובנחת ובמהרה, כי זה מעלה כל שממהר להתעכל הבשר תקדם הנפש לעלות למקום מנוחתה¹.

ואם לא יזכה נעשה מבשרו רימה ותולעה, ומתקבצין עליו המונים המונים מכל מיני נחשים ועקרבים ושרצים ורימה ותולעה ונושכין ועוקצין אותו, והוא שוכב ורואה ומרגיש גודל צערו הנורא אשר מי יכול לשער, למשל תצייר לפניך מי ששוכב במיטה ובאים ח"ו למאות אלפי אנשים במחטים וידקרו אותו, וכל שכן זמן וזמנים מובא שנה או שנתיים או יותר

כי הרימה ותולעה בעצמם נולדים מהחטאים והעונות שלו, כאשר תראה (בבא מציעא דף פ"ד ע"ב) במעשה ברבי אלעזר בן רבי שמעון שראתה אשתו כי תולעת רוחשת תחת אוזנו ונבהלה מזה, ואמר לה אל תפחד רק פעם אחת שמעתי זלזולתא דצורבא מרבנן ולא מחיתי כראוי לי בעבור זה בא לי זה הצער, ומזו ההחטא נברא זה התולעת, הגם שיכול להיות שהיה זאת כמה זמן אחר הסתלקותו, כדמשמע שם מהגמרא, אבל הצדיקי כל מה שמעלים אותם מדרגא לדרגא מדקדקים אתם ביותר אפילו בדקות שבדקות.

וכן תדע כי אפילו מחט בבשר החי אינו שוה כשדוקרים בעין או במח או בלב או בבשר עב וכדומה, כי אפילו הדקירות האלו גם כן אינם שוות רק לפי החטא, כי כל רימה ותולעה הכל במספר ובמפקד לפי חטאיו.

כל הם יסורי הגוף עם התלבשות הבלתי דגרמי שבו, שמקבל הגוף העונש עד שישוב עפר ואפר, עד לעתיד ליאמר ה' (ישעיהו כ"ו) הקיצו ורננו שוכני עפר במהרה בימינו אמן.

1 [הוספות וביאורים - מבעל ת"א]: מובא בזהר (תרומה דף קנ"א ע"א) וז"ל ועל דא כמה עב לון בין לצדיקי בין לחייבי למהוי גופא דלהון דביק בארעא, ולא תעכלא גו עפרא לזמן קריב, ולא למהוי בקיומא כל ההוא זמנא סגי, בגין לאתדנא גופא ונפשא ורוחא תדיר (בכל יומא), דהא לית לך כל צדיק וצדיק בעלמא דלית ל' דינא דקברא, בגין דההוא מלאך דממנא על קברי קאים על גופא ודן ל' בכל יומא ויומא, אם לצדיקים כך לחייבים על אחת כמה וכמה ובזמנא דגופא אתעכל ואתבלי בעפרא הא דינא אשתכך מכלא, בר מאינון חסידי קיימין דעלמא דאינון אתחזון לסלקא נשמתהון לההוא אתר עלאה דאתחזי לון וזעירין אינון בעלמא עכ"ל.

1 [הוספות וביאורים - מבעל ת"א]: מובא בזהר (תרומה דף קנ"א ע"א) וז"ל ועל דא כמה עב לון בין לצדיקי בין לחייבי למהוי גופא דלהון דביק בארעא, ולא תעכלא גו עפרא לזמן קריב, ולא למהוי בקיומא כל ההוא זמנא סגי, בגין לאתדנא גופא ונפשא ורוחא תדיר (בכל יומא), דהא לית לך כל צדיק וצדיק בעלמא דלית ל' דינא דקברא, בגין

והנה יש מעשים טובים המגינים על האדם על ידן ניצול האדם מצער חיבוט הקבר, ומצער רימה ותולעה, כדאיתא בפרק ג' ממסכת חיבוט הקבר המובא לעיל פרק ח' והיו צדיקים קדושי ארץ שלא חזרו לעפר, והמה חיים וקיימים בקברם, כמו שמצינו שבת (דף ק"ג ע"ב) אצל רבי אחאי בר יאשיה, ובמדרש רבה (קהלת פרשה י"א ובזוה"ק דף ע"א ע"א) ברבי אלעזר בן רבי שמעון וביתר צדיקים קדושי ארץ, שחפרו אחר כמה מאות שנים בקברם ומצאו אותם כמו שהמה חיים, ואלו יש להם גם כן שיעור עד כמה וכמה, ואי"ז צדיק, ואיזה מעשים טובים והיודע נסתרות יודע.

פרק ט

והנה עד עכשיו דיברנו מסדר עונשי הגוף, ועכשיו נדבר מסדר עונשי הנפש, והנה מלאך גדול בא אל הקבר לאחר שנפטרו האנשים ממנו, ואומר לנפש בא ותתן דין וחשבון לפני בוראך,

ומובא בספר הגלגולים (פרק ס"ט דפוס פרעמישלא שנת תרל"ה) וזה דע כצאת הנשמה מעולם הזה ורוצה לעלות לאדוניה, הנה יש מקום חשך ואפילה מהלך שלשה ימים, ולזה רמז השם יתברך במצרים חשך שלשה ימים, וכשהנשמה רוצה לעלות ופוגעת בזה החשך, הנה שם חיות רעות השומרות את הדרך, לפי שיש שם דרך ישר העולה למעלה לירושלים של מעלה שהוא מכוונת כנגד ירושלים של מטה, שכל הנשמות הטהורות עולות בדרך ההוא, ויש דרך אחרת ההולכת דרך גיהנם והיא מתחלקת לשלשים ושש אלפים דרכים, ובמקום אשר יתפרדו שני דרכים אלו, שם יש כל מיני חיות, על דרך שיש בעולם הזה אריות ונמרים וכו' וכלבים שומרים אלו הדרכים שלא להניח לעלות למעלה אלא הנשמות הטהורות, ולחטוף האחרות ולהוליכם לגיהנם לקבל עונשם.

והנה הכלב הוא השומר, כי גם כשהוא ישן הוא מרגיש כל עובר ושב, מה שאין כן בשאר החיות, ולכן לעולם שמים את הכלב לשומר, אם בבית אם בעדר צאן, ולכן גם למעלה אותם שהם בדמות הכלבים הם שומרים וכשרואים ומרגישים שבא איזה נשמה צועקים, ואז קמים החיות והאריות וחוטפין הנשמה אם היא ראויה להם עכ"ל².

ובאם זכתה הנשמה אז הקב"ה מסתירה מאלו הכלבים עזי נפש ומאלו החיות רעות, כמובא שם בספר הגלגולים וז"ל ועל זה אמרו רז"ל שאמרה אסתר תחילה הצילה מחרב נפשי יד כלב יחידתי, ואחר כך הושיעני מפי אריה, והכונה כי אסתר היא

2 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: מובא בספר "ליקוטים יקרים" וז"ל צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, יש לומר בדרך מוסר, כי יש בני אדם ההולכים לדבר מצוה להתפלל או כיוצא, ובאמצע הדרך עומד לדבר עם בני אדם, אף שעושה אחר כך המצוה, עבירה הוא בידו שלא הלך בזריזות, והעונש שלו לאחר פטירתו גם כן מדה כנגד מדה, לפי שידוע מכמה ספרים שמעבירים את האדם על הנהר על מעבר קצר מאד וזה לו יסורים קשים עד מאד כי יש לו פחד ורעדה, אך צריך הוא לרוץ מהרה מאד כי זה הפעולה לעבור מהרה, והנה באמצע הדרך והמעבר

שולח לו הקדוש ברוך הוא מלאך אחד לעכבו, ומלאך הזה הוא שנברא מאותה המצוה, והי' לאותו המלאך צער, כי במחשבתו שחישב בביתו לילך לדבר מצוה ההוא נברא נשמה למלאך, ובעשיית המצוה נברא הגוף, ובשביל שהוא שהה אותו לברוא הגוף מחמת שעמד לדבר עם בני אדם, גם כן בא המלאך באמצע המעבר לעכבו כדי שלא ירוץ, וזהו צדק לפניו יהלך, כי כל מצות הולכים לפני האדם לאחר פטירתו, אך שיראה בשעת הליכתו לדבר מצוה שילך בזריזות ולא בעצלות בכדי שישים לדרך פעמיו ולא יעכבוהו במעבר הנהר עכ"ל.

כינוי לנשמה, ואם היא כשרה הקדוש ברוך הוא מסתירה מהכלבים ומעלה אותה למעלה, ואם להיפך הוא מסתיר פניו ממנה ואז רואים אותה הכלבים וצועקים וכו', לזוה שאמרו רז"ל מנין לאסתר מן התורה שנאמר ואנוכי הסתר אסתיר פני מהם, והנה בתחילה אמרה הנשמה מיד כלב יחדתי, אבל אחר צעקת הכלב אז אמרה הושיעני מפי אריה, שהנה אחשוורוש הוא מלך ואריה הוא מלך שבחיות.

ועל זה הדרך בכל לילה כשהנשמה רוצה לעלות אם היא טהורה ה' יתברך מסתירה ועולה ולומדת שם כל אחד כפי מדרגתו, ואם להפך ח"ו וכו' עכ"ל

ויש נשמות שעולים באופן אחר, ונצררים בקדושה תיכף בצרור החיים, ואשרי חלקם וגורלם.

פרק י

והנה הנפש קודם שבאה לגיהנם, נידונית בבית דין של מעלה אם היא ראויה ליכנס לגיהנם, כי הגיהנם הוא סוף הצירופים והעונשים שנכנסת שם לטהרה ולצחצחה. ואם הנפש עדיין לא זכתה ליכנס לגיהנם, אז באים רשעים מגיהנם ונפקין לקראת אותה הנשמה, וצועקים עליה בקולי קולות, צא רשע איש הדמים, עדיין אין אתה זוכה ליכנס לגיהנם, וחוטפים זו הנשמה שלשה מלאכי חבלה, וכל אחד גדול מאד ונורא בלי שיעור וחקר, ואחד הולך לימין ואחד הולך לשמאל, ואחד לפניו, ומכריזין לפניו כל העבירות שעשה ועבר, ומכים אותו במקלות של ברזל, ומענין אותו כבל מיני עינויים קשים ומרים³ וקולעין אותו בכף הקלע, כמובא שבת (דף קנ"ב ע"ב), והוא שמלאך אחד עומד בקצה זה העולם, ומלאך אחד בקצה הזה, וזורקין אותו מקצה העולם ועד קצהו, על מספר חטאיו שעשה, ודיבורים אסורים שפגם ועשה, כי כל דיבור שמדבר האדם לא נאבד, כמובא בזה"ק כמה פעמים, (בשלה דף נ"ט ע"א משפטים דף ק' ע"ב אמור דף ק"ה ע"א) ואלו היסורים המה קשים ומרים מאד יותר מיסורי הגיהנם.

ואם חטאו גורם יותר, אז נגזר שיכנס ויתגלגל לבהמה וחיה, וכמה זמן ושהה שם, וכשהוא בגילגול בהמה וחיה אז יודעת הנפש וזוכרת כל מה שעבר עליה מקודם, ולא כמו כשהיא מגולגלת בדמות אדם שנשכח ממנה הכל⁴, וזה צער יותר גדול מצער גיהנם כמובא בספרי קודש, כי הנפש מרגשת סרחון של נפש הזוהמה של נפש הבהמית, ומוכרתת להלך כפוף כמו הבהמה שהולכת כפופה, וכל מה שעושים לזה הבהמה מרגשת זו הנפש, ובשעת שחיתת הבהמה ומיתתה סובלת אותה הנפש כל זה הצער, וזה הענין שרואין לפעמים בהמה שנמסרת לאדון אכזר ורשע, ומכה אותה, ונושאת משאות כבדות.

ויש אשר נודמן להיות בחיות טמאות ושקצים ורמשים ח"ו⁵ ויש שדוחין אותו מגלגול לגלגול, הכל לפי ערך חטאיו ופגמיו שפגם מול בוראו, וגרם להשחית ולפגום בשמות הקודש, ולגרום צער לכל פמליא של מעלה, ולהחשיך אורות עליונים, ולפגום ולהחשיך נשמתו רח"ל.

הראוי לו, או שמגלגלו באותו גלגול הראוי לו, כגון מי שנתגלגל במים הנה השוטר ההוא עומד עליו תמיד להפילו במים בכל רגע עד זמן הקצוב לו עכ"ל. 4 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: עיין לעיל מאמר עיני גלגולים.

5 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: עיין בספר חסד לאברהם מעין חמישי נהר כ"ד.

3 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: מובא בספר "שער הגלגולים" (הקדמה כ"ב) וז"ל ודע כי אין לך שום אחד מאלו המתגלגלים כנוצר, או שום נשמה שנענשת בבית דין של מעלה, שאין לפניו כרוז אחד שמכריז ענשו ועונו תמיד בכל הזמן ההוא שהוא מתגלגל שם או שנענש שם כנוצר, ואינו זו מאצלו, גם יש עמו שוטר אחד שמעניש אותו באותו עונש

וכן העיד רבינו הקדוש בעל הרמ"ק ז"ל בספרו שיעור (קומה דף פ"ד ע"א סימן פ"ד אות גלגול) וזה לשונו הקדוש וכן יתגלגל לפעמים להביא לעולם נפש שהרג, וכמו שהוציאו מן העולם כך הוא מביאו לעולם, או להאביא אביו לעולם בכמו שהביאו יביאהו, וכיוצא בזה לשלם חבירו ממון שגזלו ויתן לו נכסיו, או ליתן כל נכסיו לבן בין הבנים, או ייטב לאדם זר בחשק נפשו בטובה ההיא, ואינו יודע בזה רק יודע כל הנסתרות שהוא מגלגל את הענין, או משיא את ביתו לו או מקנה לו נכסיו, וכיוצא בזה משפטי ה' והנהגתו הסתומה והדלת ננעלת מבני אדם, וכבר נמצא בזמנינו ועינינו ראו ולא זר, נואף אחד שמת, ונתלבש בכלב והמית את הנואפת, ובן הנואפת הרג את הכלב, ואחר כך מת בן הנואפת במשפטיו של הקב"ה להמית את הממזרים בסתר, ובני אדם תמהו על המעשה ולא נתגלה המציאות כולו אלא לשרידים, ובלי ספק היה מעשה תמהון לבב לאותם שראו אותו כי נורא הוא, וזה ראינו בעינינו אמנם זמן הרחבת הגלגול מהעתק להעתק הכל הוא בגזירת ה' יש שהוא מתגלגל בשעתו אחר קבורתו, ויש מתגלגל אחר כמה שנים עכ"ל.

וכן העיד כזה הקדוש האר"י ז"ל על אחד מגדולי עולם בזמן הגאונים שיצא לתרבות רעה על ידי מעשה הידוע, ופעם אחת ראה רבינו האר"י ז"ל כלב שחור, ואמר לתלמידיו ראו בניי, הכלב הזה הוא אותו פלוני, וזה היה כמה מאות שנים אחר פטירתו⁶.

והיה מעשה לפני רבינו האר"י ז"ל פעם אחת בעת יושבו יחד בשדה עם תלמידיו ובא ועמד לפני עורב אחד, ושאל רבינו האר"י ז"ל לתלמידיו הכרתם פלוני המוכסן מצפת, ומה היה מעשיהו, וסיפרו לו שהיה רשע מעולם, ואכזר גדול על העניים, וצעק רבינו ז"ל לך רשע וברח לך, אין אני מתקנך, ותיכף פרח והלך זה העורב⁷.

ושמעתי שבזמן הק' רבינו מראפשיץ זי"ע, בא פעם אחת שעיר עזים אחד ונתקרב לשולחנו הטהור, ונתן שני רגליו על השולחן, ואמר רבינו הקדוש הנ"ל, כ"ה כבר זכה אותו צדיק ליכנס בשעיר בבהמה טהורה.

6 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: מובא בספר הגלגולים (דפוס פרעמישלא שנת תרל"ה פרק סו) וז"ל גם ראה לר' יוסף די ליריינה מגולגל בכלב אחד שחור על שנשתמש בקבלה מעשיות והקטיר לעבודה זרה כנודע במעשה ההוא שהוריד לאמון מנוא עכ"ל. ובדפוס ראשון דף מ"ג ע"א מובא וז"ל הר"ר יוסף מן דולפינא נתגלגל בכלב שחור ב"מ בזמן מורי זצלה"ה עכ"ל.

7 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: מובא בספר שבחי האר"י זלה"ה (מרי שלמה שלימל) וז"ל העיד לי כמוה"ר משה גלאנטי אב"ד דצפת שמתחלת ביאתו

של האר"י זלה"ה לארץ הקדושה הלך לעין זיתים ונשתטח על קבר רבי יהודא ברבי אלעאי כיוון הגיע אצל אליני זיתים ותאינים העומדים לשם סמוך לקברו, ראה על האחד מהאילנות עורב אחד עומד וקורא קר"ק קר"ק פעמים אין מספר, ואמר האדון הרב למה"ר משה גלאנטי שהלך עמי, הכרתם אדם שהי' שמו שבתי גובה מסים בצפת, אמר לו הכרתיו והי' אדם רע אכזר גדול, אמר לו האר"י ז"ל נשמתו היא מגולגלת בזה העורב, ועתה אומר לי שהוא פלוני ובעבור אכזריותו שנהג עם העניין בשעת גביית המסים שפשט הגלימא מעל כתפיהם והמושכבות

ופעם בא נפש אחד לרבינו מקאזניץ שהיה בדיבוק ל"ע והביאו אותו לפנו לתקנו, ושאל אותו מי היה בגלגול הקודם ובאיזה זמן והשיב כי זה יותר משני אלפים שנה שהוא בצער אחר צער וביסורים אחר יסורים, והוא היה הראשון שזרק האבן על זכריה הנביא, ומאז אין לו מנוחה והולך מדחי אל דחי, וברחמי ה' על מעשיו נתקן על ידי הקדוש הנ"ל⁸.

וכמו שמובא מרבינו האר"י ז"ל בספר שער הגלגולים (הקדמה ב' מובא לשומו לעיל במאמר השגחה פרטית פרק א') כי יש נשמות שנדונים ביסורים אלף שנה ועוד יותר.

הרב המגיד הרג אותי. ואמר עוד תחזיר פניך אלי ואם לא אני אכה אותך שנית, ועמד הבחור והחזיר פניו להרב רק נתן עיניו למטה ולא רצה בשום אופן לראות פני הרב, אמר הרב אני גוזר עליך שתגבי עיניך ותסתכל בפני, אמר הבחור זהו דבר שאי אפשר ואף אם תהרוג אותי לא אוכל ראות פניך, אמר אני אכה אותך עוד, ופחד הרוח והגבי' בבת עיניו והסתכל בעל כרחו בפני קדושתו, ושאל אותו מי אתה אמר לו הבחור למה זה תשאל לשמי כי איני מדורות הללו, אמר לו מאיזה דור אתה ושתק הרוח, ואמר לו הרב אני אכה אותך עוד הפעם, והתחיל הרוח לבכות אמר הלהרגני אתה אומר, והניח הקדוש המטה על הבחור וצעק הבחור בקולות משונות עד שנתפחדו כל העומדים ואמר אנכי מי אני, אני הוא הראשון שזרק האבן על זכרי' הנביא בבית המקדש, וגם אותי הרג נבזראדן ראשון, ומעת חורבן הבית אין לי מנוחה אף רגע מהמשחיתים ולא זכיתי אף לגיהנם, ושאל אותו הרב הקדוש מי נתן לך רשות ליכנס בגוף של הבחור, והתחיל לבכות ולהתחנן מכבוד קדושתו שלא יגרש אותו מהבחור, ואמר כי בגוף הבחור יש לי קצת מנוחה מהמשחיתים, אמר לו הרב הקדוש זהו דבר שאי אפשר אני גוזר עליך שתלך מגוף הבחור ולא תזיק לו בשום אבר, והתחיל הרוח לבכות ולקונן עד שבכו כל העומדים שם, אמר לו הרב הקדוש אני אזכה את נשמתך שתבוא לגיהנם, אני אלמוד בכל יום אחר התפלה משנה משניות עבור נשמתך והבחור יאמר קדיש, ונתרצה הרוח לילך מהבחור בלי שום נזק עכ"ל. ועיין בספר תפארת שלה שער התפלה דף י"ג עמוד ג' שמביא זה המעשה קצת באופן אחר. ועיין מעשה כעין זה בספר נוצר חסד אבות פרק ד' בפירוש המשנה אל תעשם עטרה להתגדל בהם.

מתחת גופיהם, לכן הענישו אותו בזה הצער שיתגלגל בעורב, ועתה הוא מבקש שאתפלל עליו, אזי אמר לו האר"י ז"ל רשע לך לדרכך אינו מתפלל עליך, מיד פרח לו העורב עכ"ל.

8 [הוספות וביאורים - מבעל ת"א:] מעשה זאת מובא בספר סיפורים נוראים וז"ל עוד שמעתי מהרב ר' דוד הנ"ל (אשר ה' מגדולי החסידים המרה"ק ר' אשר מסטאלין, ומקודם ה' מהנוסעים להרה"מ מקאזניץ), שפעם אחד ה' בקאזניץ וראה דבר פלא שבכל בוקר אחר התפלה לומד הרב הקדוש הגאון ר' ישראל משנה משניות ובוחר אחד אומר קדיש אחר הלימוד, וה' זה לפלא בעיני, וגם שמעתי אומרים להבחור למה אתה משחק כי הרוח יכנס בך עוד הפעם, ושאלתי אותם מהו הענין הזה, וסיפרו לי כי הבחור הזה ה' חולה גדול שנכנס בו רוח, וה' להבחור מהרוח יסורים קשים ומרים, וריחמו עליו אנשי העיר והוליכו אותו להרב הקדוש הנ"ל, וכאשר בא הבחור סמוך לפתח הרב צווח הבחור בקול מר ואמר אני איני רוצה בשום אופן לראות פני הרב המגיד כי אם אראה את פניו חיי אינם כלל ונתחזק הרוח מאד, עד שכמה וכמה אנשים הוליכו אותו בקושי גדול לבית הרב המגיד, וכשבא במחיצת קדשו פנה הבחור עורף ולא רצה בשום אופן להסתכל בפני קדושת הרב, ואמר הרב אני גוזר עליך שתחזיר אלי את פניך, וצווח הרוח בקול מר ואמר אתה הוא הרב בקאזניץ מה אתה רוצה ממני אין אני שומע כלל לגזירתך, ידוע תדע כאשר אני הייתי בן י"ג שנה הייתי מופלא בתורה יותר מפלאתך כעת, ואמר לו הרב תחזור את פניך ואם לא אכה אותך במטה אשר בידך, וצווח הרוח בקולי קולות רוצח מה אתה רוצה להרגני לא אחזור פני בשום אופן, והניח הרב את המטה על הבחור ונפל הבחור לארץ וצווח בקול יללה ואמר

וייש שנתן בבהמה טהורה, ואם זכתה נשחטת בסכין כשר, ונאכל על ידי צדיק ועובר ה'9, ויש שמתגלגלים בדגים, שהוא גלגולי צדיקים הנשאר להם ענינם לצורך תיקון נפשם, ואם באנו לספר מה שידוע לנו מאלו הענינים, ומה שמובא בספרי קדושי ארץ קדמאי ובתראי, יצטרך לזה ביחוד חיבור וספר גדול.

פרק יא

ואחר שכבר זכה להטהר מעונות החמורות שאין בכח הגיהנם לצרפם, אחר כך לבסוף תיקוניו מכניסים אותו לגיהנם להטהר מכל סיג ופסולת, וכתב רבינו הרמב"ן ז"ל בהקדמה לפירוש איוב שאפילו יסורים של איוב שבעים שנה אין להם ערך כלל ליסורי הנפש שעה אחת בגיהנם, ויסורי איוב היו היותר קשים שבעולם, וכל שכן היסורים הקשים שבהיכלות ומדורין התחתונים של הגיהנם, כמובא להקמן מברייתא דמעשה בראשית האיך כל מדור קשה ששים פעם יותר ממדור הקודם לו.

והנה בגיהנם יש שבעה מדורין, ובכל מדור יש גם כן היכלות בלי שיעור, כי כל אחד נענש לפי העבירה, השייכת לזה המדור והיכל מגיהנם¹⁰, כגון מי שמסתכל בנשים אז נידון בגיהנם דאקרי בור, כמובא בזה"ק (פרשת פקודי רס"ג ע"א) וכמה נחשים ועקרבים עוקצים לו ומצערין לו, ושוברים עיניו ביסורים גדולים ומרים, ולא נאבד שום הסתכלות רע, באם שגבה לבו ועיניו והסתכל במקום שלא הותר להסתכל, בנשים זרות וכל מקומות ובכל הדברים המביאים לדבר עבירה ח"ו, כאמרם ז"ל יומא (דף כ"ט ע"א) הרהורי עבירה קשו מעבירה.

ויש בגיהנם מדורין לרון האדם עד כמה התענג בזה העבירה, אם במזיד שהזיד לעשות איזה עבירה ח"ו, או להסתכל, או בדרך מסחר, שאמרו רז"ל ברכות (דף ס"א ע"א) עירובין (דף י"ח ע"ב) המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה, אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו לא ינקה מדינה של גיהנם ע"כ, כי בשמים הכל נחקק ונמדד במדידה נכונה בלי להוסיף ובלי יחסר, וככה ביתר עבירות.

ולפעמים ח"ו הצער והעניות הביאו אותו לידי זה, ודנים אותו זה בשמים עד כמה היה הגרם בזה הצער והעניות, ועד כמה היה יכול להושיע לעצמו הגם בעניות וכדומה, כי כל עבירה על כל פנים צריכה מירוק גדול בלי ויתור כלל אם לא שב בתשובה, כי אין הקדוש ברוך הוא מוותר כלום אפילו על הקלה שבקלות, כי כל עבירה עושה חלודה בנפש, אפילו שוגג עושה זוהמא ומתלבשת הנפש בזה.

כאשר תראה מדברי הרמב"ן ז"ל בספר שער הגמול וז"ל על העלם דבר כיצד הרי שאכל חלב בשוגג נקרא חוטא, שכן קראתו, התורה בכל מקום, ומהו חטאו, שלא נזהר בעצמו ולא היה ירא וחרד אל דברי המקום בה שלא יאכל ולא יעשה דבר עד שיבדוק יפה יפה, ויתגלה לו הדבר שהוא מותר וראוי לו לפי גזרותיו של

10 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] עיין בזהר לשונו לקמן פרק י"ד. ועיין בספר חסד לאברהם מעין חמישי נהר ט', מובא לשונו לקמן סוף פרק י"ג.

הקב"ה, ועל דרך הזו הוא טעם החטא השגגה בכל התורה, ועוד שכל דבר האסור מלכלך הנפש ומטמא אותו, דכתיב ונטמתם בם, לפיכך נקרא שוגג חוטא אף על פי כל אין השוגג ראוי להענש על שגגתו בגיהנם ובבאר שחת, אלא שהוא צריך מירוק אותו עון ולהתקדש ולהטהר ממנו, כדי שיהא ראוי למעלה ההוגנת למעשיו הטובים בעולם הבא.

לפיכך חס הקב"ה על עמו ועל חסידיו ונתן להם הקרבנות להתכפר בהן השגגות, וכשאינן בית המקדש קיים משלח עליהם יסורין למרק מהן אותן שגגות ולהתכפר ביסורין, כדי להיותן נקיים לעולם הבא, כשם שהקרבנות אהבה וחמלה על ישראל ולקרבן תחת כנפי השכינה, שנאמר עולת תמיד לדורותיכם פתח אהל מועד לפניו ה' אשר הועד לכם שמה, ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי, ושכנתי בתוך בני ישראל והייתי להם לאלוקים, וידעו כי אני ה' אלוקיהם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים לשכני בתוכם, כך יסורין הללו אהבה וחמלה על האדם, אבל מכל מקום אפילו יסורין לכפרה ולמירוק חטא הן באים עכ"ל.

פרק יב

והנה כשאנחנו עוסקים בצער הגיהנום, אבאר כאן ציור הגיהנם מזהק פר' בראשית ופר' פקודי שמבואר שם באריכות איך בכל היכל והיכל שבו עונשים אותם רחל בעונשים ואופנים אחרים, לפי ערך ומהות הפגם ותוכיות ותוך תוכיות¹¹, רק באתי להעתיק ציור החיצוני של הגיהנם, מספר ראשית חכמה (שער היראה פרק יג, ומספר חסד לאברהם מעין חמישי נהר ז' ח' ט').

מסכת גיהנם כתיב לפני זעמו מי יעמוד ומי יקום בחרון אפו, רבי זעירא פתח לעלוקה שתי בנות הב הב, אמר רבי אלעזר שתי כתות של מתאכים עומדים על פתחי גיהנם ואומרת הב הב אייתי, ולמה נקרא שמו גהנם שקול נהמתה מסוף העולם ועד סופו, ולמה נקרא שמו תפתה, שהכל נכנסין שם בפתוי של יצר הרע.

פרק ראשון

רבי יוחנן פתח עוברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה, מלמד שהרשע מתודה כשם שהמצורע מתודה, ואומר אני פלוני בן פלוני עברתי עבירה פלונית במקום פלוני ביום פלוני בפני פלוני במעמד פלוני ופלוני.

שלשה שערים יש בגיהנם, אחד בים ואחד במדבר ואחד בישוב, מנין שנאמר מבטן שאול שועתי שמעת קולי, זו שבמדבר מנין שנאמר וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה, זו שבישוב מנין שנאמר נאום ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלים.

חמישה מיני אש יש בגיהנם, אש אוכלת ושותה, שותה ואינה אוכלת. אוכלת ואינה שותה, לא אוכלת לא שותה, ויש אש אוכלת אש, יש בה גחלים כהרים, ויש בה גחלים כגבעות, ויש בה גחלים כים המלח, יש בה גחלים כאבנים גדולות, יש בה נהרות של זפת ושל גפרית מושכין ורותחין רתמים רתמים.

גזר דינו של רשע מלאכי חבלה דוחפין אותו על פניו, ואחרים מקבלין אותו מהם ודוחפין לפני אור של גיהנם, ופוערת פיה ובולעתו, שנאמר לכן הרחיבה שאול נפשה ופערה פיה לבלי חק וירד הדרה והמונה ושאוונה ועלז בו, למי שאין בידו מצוה אחת שמכריעו לכף זכות, אבל מי שיש בידו תורה ומעשים טובים ויסורים רבים באים עליו ניצול מדינה של גיהנם שנאמר גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך המה ינחמוני, שבטך אלו היסורין, ומשענתך זו התורה.

11 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] עיין בראשית חכמה שער היראה פרק י"ג שמעתיק שם לשון הזוהר להרמ"ק ז"ל. מספר פרדס רימונים בלשון הקודש, מספר פרדס רימונים

פרק שני

רבי יודן פתח ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מהם ותקותם מפה נפש, גוף שאינו כלה ונשמתו יוצאה באש שאינו נכבה, ועליהם הכתוב אומר כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה.

אמר רבי יהושע בן לוי פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאני אליהו הנביא זכור לטוב, אמר לי רצונך שאעמידך על שער גיהנם, אמרתי לו הן, הראני בני אדם שתלויים בחוטמיהן, ובני אדם שתלויים בידיהם, ובני אדם שתלויים בלשונותם, ובני אדם שתלויים ברגליהם, והראני נשים תלויות בדדיהן, והראני בני אדם שתלויים בעיניהם, והראני בני אדם שמאכילים אותם בשרם, ובני אדם שמאכילים אותם גחלי רתמים, ובני אדם יושבים חיים ותולעים אוכלים אותם, אמר לי אלו שכתוב עליהם כי תולעתם לא תמות, והראני בני אדם שמאכילים אותם חול דק והי מאכילים אותם על כרחם ושיניהם נשברות, והקדוש ברוך הוא אומר להם רשעים כשאכלתם הגזל היה מתוק בפיכם עתה אין בכם כח לאכול, לקיים מה שנאמר שיני רשעים שברת, והראני בני אדם שמשליכין אותם מן האש לשלג ומן השלג לאש, כרועה זה שרועה את צאנו מהר להר, ועליהם הכתוב אומר כצאן לשאול שתו מות ירעם וירדו במ ישרים לבקר וצורם לבלות שאול מזבול לו.

אמר רבי יוחנן כל מלאך ומלאך ממונה להפרע עונש עבירה אחת, זה בא ודן אותו והולך לו, וכן השני וכן השלישי וכן כולם, עד שמשלימין לכל העבירות שיש בידו, משל למה הדבר דומה, לבעל חוב שהיו לו בעלי חובין הרבה והוליקוהו אצל המלך, אמר להם המלך מה אעשה לכם לכו וחלקוהו ביניכם, באותה שעה נפשו נמסרת בגיהנם למלאכים וכזרים ומחלקים אותו ביניהם.

פרק שלישי

תניא שלשה יורדין לגיהנם ואינם עולים, הבא על אשת איש, והמלבין פני חבירו ברבים, והנשבע בשם ה' לשקר, ויש אומרים אף המתכבד בקלון חבירו, והמסכסך בין איש לאשתו ולהביא מריבה ביניהם,

בכל ערב שבת מוליכין אותם לשני הרים של שלג ומניחין אותם שם, ובמוצאי שבת מחזירין אותם למקומם, ומלאך יוצא ודוחף אותם ומחזיר אותם למקומם בגיהנם, ומהן נוטלין שלג ונותנין תחת בית שיחיהם כדי לצנן אותם בששת ימי החול, והקדוש ברוך הוא אומר להם רשעים אוי לכם שאף בגיהנם אתם גוזלים, שנאמר ציה גם חום יגזלו מימי שלג שאול חטאו, כלומר אף בשאול חטאו.

פרק רביעי

כל שנים עשר חדש נעשים אפר והרות מפזרתן תחת רגלי הצדיקים, דכתיב ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם, ואחר כך נשמתן חוזרת בהן, והן יוצאין מגיהנם ופניהם שחורות כשולי קדרה, והם מצדיקים עליהם את הדין, ואומרים יפה דנתנו, לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים כיום הזה.

אבל אומות העולם עובדי אלילים דנין אותם בשבעה מדורות של אש, ובכל מדור ומדור שנים עשר חדש, ונהר דינור יוצא מתחת כסא כבוד ויורד עליהם מסוף העולם ועד סופו.

ושבעה מדורות יש בגיהנם, ובכל מדור ומדור יש בו ששת אלפים בתים, ובכל בית ובית יש בו ששת אלפים חלונות, ובכל חלון וחלון יש בו ששת אלפים כדי מרה, וכולם מזומנים לסופרים ולדיינים, ולאותה שעה אמר שלמה ונקתה באחריתה נראה דגרסינן ונהמת באחריתך ככלולת בשרך וגו' והוא פסוק (במשלי ה) ואחד מהם אינו נמלט אלא אם כן יש בו תורה ומעשים טובים, אחרי כל זאת הקדוש ברוך הוא מרחם על בריותיו שנאמר כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי. סליק מסכת גיהנם.

גרסינן בברייתא דמעשה בראשית וזה לשונו:

למעלה מן יבשה תהום, ולמעלה מן תהום בוהו, למעלה מן בוהו ים, למעלה מן ים מים, למעלה מן מים ארקע, ועל ארקע שאול ואבדון ובאר שחת וטיט היון ושערי מות ושערי צלמות וגיהנם, ורשעים בהם ומלאכי חבלה ממונים עליהם, ושם חשך עוביו כחומה של עיר, ודיניהם של רשעים מתוקנים שם קשה ומרה, שנאמר ורשעים בחושך ידמו.

מדור העליון שאול, גובהו מהלך שלש מאות שנה, ורחבו מהלך שלש מאות שנה, ועוביו מהלך שלש מאות שנה, ובמדרש כונן (פרק י"ז) הגירסא גבהו ת"ק שנה ארכו ת"ק שנה ורחבו ת"ק שנה, וכן גורס בכולם.

מדור השני אדדון, גובהו מהלך שלש מאות שנה ורחבו מהלך שלש מאות שנה ועוביו מהלך שלש מאות שנה.

מדור השלישי באר שחת, גובהו מהלך שלש מאות שנה, ורחבו מהלך שלש מאות שנה, ועוביו מהלך שלש מאות שנה.

מדור הרביעי טיט היון, גובהו שלש מאות שנה ורחבו שלש מאות שנה, ועוביו שלש מאות שנה.

מדור החמישי שערי מות, גובהו שלש מאות שנה, ורחבו שלש מאות שנה, ועוביו שלש מאות שנה.

מדור השישי שערי צלמות, גובהו שלש מאות שנה, רחבו שלש מאות שנה ועוביו שלש מאות שנה.

מדור השביעי גיהנם, גובהו שלש מאות שנה, ורחבו שלש מאות שנה, ועוביו שלש מאות שנה, נמצא הילוכה של גיהנם ששת אלפים ושלש מאות שנה.

והאש של גיהנם חזק הוא אחד מששים מן האש שבשערי צלמות, והאש שבצלמות חזק הוא אחד מששים מן האש שבשערי מות, והאש שבשערי מות חזק הוא אחד מששים מן האש שבטיט היון והאש שבטיט היון חזק הוא אחד מששים מן האש שבאבדון, והאש שבאבדון חזק הוא אחד מששים מן האש שבשאל, והשאל חזק אש וחזיה ברד והרשעים שבתוכה כשיוצאין מתוך האש לוחץ אותם הברד. וכשיוצאין מהברד לוחץ אותם ודולקן האש, והמלאכים שממונים עליהם משמרים את נשמתן בגופן, שנאמר כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה וגו'.

הפירוש הוא מספר חסד לאברהם הנ"ל נהר ט'

ברייתא דמעשה בראשית

שבעה גיהנם ברא הקדוש ברוך הוא וכל גיהנם וגיהנם יש בו שבעה נהרות של אש, ושבעה נהרות של ברד, וכל אחד ואחד רוחב אלף אמה ועומקו אלף אמה וארכו שלש מאות אמה, וכל אחד ואחד, מושכין ויוצאין זה אחר זה, וכל רשע ורשע עוברים בהם ונשרפים במקומם, וארבעים אלף מלאכי חבלה ממונים עליהם ומחיים אותם ומעמידין על רגליהם ומודיעין להם כל מעשיהם שהם רעים, וכל מעשיהם ודרכיהם שהם מקולקלים, ואומרים להם אף עכשיו עברו לפנינו בנהרי אש ובנהרי ברד ובנהרי הלפידים ובנהרי השלג על שעברתם על דברי תורה ולמצות שנתן לכם בסיני, ואתם לא יראתם מאש של גיהנם ונמן דינה של אבדון באו ותנו חשבון על מעשיכם, ולא עוד אלא שבכל מדור ומדור יש בו שבע אלפים סדקים, כל סדק וסדק יש בו שבע אלפים עקרבים וכל עקרבו ועקרבו יש בו שלש מאות חוליות, וכל חוליא וחוליא יש בה שבע אלפים כדי מרים תלויים בו, ומושכין ויוצאין ממנה ששה נהרות של סם המות, ואדם הנוגע בה מיד נבקע, וכל אבר ואבר שבו מיד נופל מתוך גופו וכריסו נבקעת ונופל על פניו, ומלאכי חבלה עומדים ונוטלים כל אבר ומחייין אותן ומעמידים אותם על רגליהם ונפרעין מהן וגו' עכ"ל.

פרק יג

והנה יש רשעים שנידונין בגיהנם לדורי דורות, כמובא לעיל וכמובא בגמרא (ראש השנה דף י"ז ע"א) וז"ל המינין והמסורות בכלל זה אלו שמסרו חבריהם למשפט קודם שקבלו על זה הרשאה ורשות מבית דין צדק. והאפיקורסים שכפרו בתורה ושכפרו בתחיית המתים, ושפירשו מדרכי צבור, ושנתנו חיתתם בארץ חיים ומובא שם בגמרא אמר רב חסדא זה פרנס המטיל אימת יתירה על הציבור שלא לשם שמים ושחטאו והחטיאו את הרבים כגון ירבעם בן נבט ותביריו, יורדין לגיהנם ונידונין בה לדורי דורות¹², שנאמר ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים כי וגו' גיהנם כלה והן אינן כלין שנאמר וצורם לבלות שאול מזבול לו ע"כ, ואינו ראייה אחד מלובש בכגדי רבנות וזקן ונשוא פנים ופניו צוהלות מגובה ושובע, ובפנימית יכול להיות מלא רשע ומראשי בעלי גיהנם, כמובטא בגמרא אמר רב יצחק בר אבין ופניהם דומין לשולי קדירה, ואמר רבא ואינהו משפירי שפירי בני מחוזא ומקריין בני גיהנם ע"כ.

וגם הלוקחין רבית לא יזכו לקום בתחיית המתים, כמובא בפרקי דרבי אליעזר (פרק ל"ג) במתים שהחיה יחזקאל בבקעת דורא שלא חיה אותו שהלוה בריבית, ומובא גם בתוספות (בבא מציעא דף ע' ע"ב ד"ה) תשיך בשם התרגום ירושלמי ובתוספות (סוטה דף ה' ע"א ד"ה כ) אדם כתבו וז"ל ומלוי בריבית מצינו באגדה שאינן חיים עולם הבא, עכ"ל. וגם הפוגמי ברית במזיד אם לא שבו בתשובה גדולה לפני בוראם ונידונין בצואה ורתחות לדרי דרין, וגם מחללי שבת נידונין לעולם בגיהנם, וכל הרשעים כשנידונין שם, יש להם מנוחה שלשה פעמים ביום בכך פעם שעה ומחצה בזכות אמירת יהא שמיה רבא שישראל עונין, כמובא במאמר פתחו שערים פרק ז' וגם בשבת קודש יש להם מנוחה, לבד הפוגמי ברית במזיד, ומחללי שבתות, שאין להם מנוחה גם בשבת.

כמובא בזה"ק (פרשת תרומה ד' ק"נ ע"ב) וז"ל אמר רבי יהודה דינא דעונשי דגיהנם הא אוליפנא דאיהו למידן תמן לחייבא, על מה אתדנו בנורא דגיהנם, אלא גיהנם איהו נור דליק יממי ולילי, כגוונא דחייביא מתחממן בנורא דיצר הרע למעבר על פתגמי דאורייתא, בכל חמומא וחמומא דאינון מתחממן ביצר הרע, הכי אתוקד נורא דגיהנם.

זמנא חדא לא אשתכח יצר הרע בעלמא דאעילו ליה גו גושפנקא דפרזלא בנוקבא דתהומא רבא, וכל ההוא זמנא כבה נורא דגיהנם ולא אתוקד כלל, אתהדר יצר הרע

12 [הוספות וביאורים - מבעל תנ"א]: ודוק כשלא עשו תשובה, כמובא בתוספות (שם ד"ה קרקפתא) וז"ל וכל הני דשמעתין בשלא עשה תשובה אבל עשה תשובה אמרינן ביומא דתשובה תולה ומיתה ממרקת עכ"ל.

לאתריה, שארו חייבי עלמא לאתחממא ביה, שארי נורא דגיהנם לאתוקדא, דהא גיהנם לא אתוקד אלא בחמימו דתוקפא דיצר הרע דחייביא, ובהוא חמימו נורא דגיהנם אתוקד יממי ולילי ולא שכיך.

שבעה פתחין אינון לגיהנם, ושבעה מדורין אינון תמן שבעה זיני חייבין אינון רע בליעל חוטא רשע משחית. יהיר וכלהו לקבלייהו אית מדורין לגיהנם כל חד וחד כדקא חזי ליה, וכפום ההוא דרגא דחטא ביה ההוא חייבא, הכי יהבין ליה מדורא בגיהנם.

ובכל מדורא ומדורא אית מלאך ממנא על ההוא אתר תחות לידא דדומה, וכמה אלף ולרבוא עמיה דדיינין לון לחייביא כל חד חד כמה דאתחזי ליה בההוא מדורא דאיהו תמן אשא דגיהנם דלעילא מטי להאי גיהנם דלתתא אשא דגיהנם לתתא מטי מגו אשא דגיהנם דלעילא ומטי להאי גיהנם דלתתא, ואתוקד בההוא אתערו דחמימו דחייביא דקא מחממי גרמיהו גו יצר הרע, וכל אינון מדורין דליקין תמן.

אתר אית בגיהנם ודרגין תמן דאקרון צואה רותחת, ותמן איהו זוהמא דנשמתיין אינון דמתלכלכן מכל זוהמא דהאי עלמא, ומלתבנן וסלקין ואשתארת ההוא זוהמא תמן, ואינון דרגין בישין דאתקרון צואה רותחת אתמנן על ההוא זוהמא ונורא דגיהנם שלטוטא בההוא זוהמא דאשתארת, ואית חייבין אינון דמתלכלכן בחובייהו תדיר ולא אתלבנן מנייהו ומיתו בלא תשובה וחטו והחטיאו אחרין, והו קשי קדל תדיר ולא אתברו קמי מאריהון בהאי עלמא, אלין אתדנו תמן בההוא זוהמא ובהאי צואה רותחת דלא נפקין מתמן לעלמין, אינון דמחבלין ארחייהו (פירוש ששופכים זרעם לבטלה) על ארעא, ולא חששו ליקרא דמאריהון בהאי עלמא, כל אינון אתדנו תמן לדרי דרין ולא נפקי מתמן, בשבתי ובירחי ובזמני ובחגי בההוא אתר נורא אשתכך ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן כשאר חייבין דאית להו נייחא.

כל אינון דמחללי שבתות וזמני ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל בגין למטר לון אלא מחללי בפרהסיא, כמה דאינון לא נטרי שבתי וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטריין ליה בההוא עלמא ולית לון נייחא, אמר רבי יוסי לא תימא הכי, אלא נטרי שבתי וזמני תמן בגיהנם בעל כרחייהו, אמר רבי יהודה אלין אינון עכום דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל כרחייהו.

בכל מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין אזלין בכל אינון מדורין דגיהנם, סליקו דיני דחייביא דהא מלכא קדישא אתא ויומא אתקדש ואיהו אגין על כולא, ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא (וכל אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסיא דינין סלקין מנייהו) אבל נורא דגיהנם לא אשתכך מעלייהו דלא נטרי שבת לעלמין, וכל חייבי גיהנם שאלי עלייהו, מאי שנא אלין דלית לון נייחא מכל חייבין דהכא, אינון

מאריהון דדינא תייבין לון, אלין אינון חייבין דכפרו ביה בהקבה, ועברו על אורייתא כלא, בגין דלא נטרו שבת תמן בגין כך לית להו נייחא לעלמין.

ואינון חייבין כלהון נפקין מדוכתייהו ואתייהיב לון רשו למהך למחמי בהו, ומלאך חד די שמיה סנטריאל אזיל ואפיק להוא גופא דלהון, ועייל ליה לגיהנם לעיניהון דחייביא, וחמן ליה דסתקא תולעין, ונשמתא לית לה נייחא בנורא דגיהנם, וכל אינון חייביא דתמן סחרין לההוא גופא, ומכריזי עליה דא איהו פלניא חייבא דלא חייש ליקרא דמאריה, כפר ביה בקודשא בה וכפר בכל אורייתא כלא, ווי ליה טב ליה דלא יתברי ולא ייתי לדינא דא ולכסופא דא, הדא הוא דכתיב (ישעיהו ס"ו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר, כי תולעתם לא תמות מן גופא, ואשם לא תכבה מן נשמתא, והיו שראון לכל בשר, והיו די ראון עד דכל דגיהנם דתמן יימרון די ראה דא.

רבי יוסי אמר ודאי הכי הוא, בגין דשבת איהו לקבל אורייתא כלא, ואורייתא איהי אש, בגין דעברו על אש דאורייתא, הא אש דגיהנם דליק דלא שכיך מעלויהו לעלמין עכ"ל.

לכן אחי אהובי בעוד חיות בנפשך תשוב, וזכור תזכור מה שיצטרך לעבור עליך, ותדע כי שם בעולם העליון הקדוש בה אינו מוותר כלום.

ונזכה שיתקיים בנו ובכל ישראל - הפסוק (ישעיה ד) "והיה הנשאר בציון והגותר בירושלים - קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים - בירושלים" עיר האמת.

פרק יד

מורי ורבותי תדעו לכם אין עצה לאכול בשר עוף כשר רק משחיטה קטנה ורק משוחט ירא שמים שיש לו באמת סכין טוב, ולא שזה העיד כי העד מי יודע אם כשר - כידוע לעוסקי בכשרות המצב כל כך גרוע שאי אפשר לתאר.

כאן תראו באיזה שקרים גדולים משקרים עלינו כל הרבנים, הרבנים המכשירים הם הערב רב הכי הגדולים, כל האסונות של עם ישראל צריכים להודות לרבנים המכשירים, אל תאמינו לשום רב יהיה מי שיהיה, עד שתבררו 100% לכל הפחות כמו בעסק שהיית מכניס כל הכסף שלכם כמו מיליון דולר!!!

ואפילו שחיטת עופות יש רק כמה שחיטות קטנות שאפשר לסמוך עליהם.

מה תענו ליום הדין הגדול והנורא?

הגענו לכאן שיכולים להבין למה כמעט כל הבשר עם ההכשרים הכי טובים טרף, כי כל הבשר הציר ונותנים לנו נבילות וטריפות ממש, והבעלים השולטים על המשחטות ועל המסחר בבשר, הם מאפיה אחד גדולה, אנשי עולם התחתון, שסכנה להתעסק איתם, והרבנים הצדיקים מפחדים לדבר, שמפחדים שיהרגו אותם, כאשר כבר הרגו את המעוררים, וצריכים להחזיר עטרה ליושנה להתחיל להשתמש רק בשחיטות קטנות כמו שהיה בשנים הקדמוניות כי שחיטה גדולה לא יכולה להיות כשרה, ויש לנו על זה 400 ספרים וקונטרסים על השחיטה, וכל הרוצה לברר יכול לברר. והאם זה חידוש למה יש לנו כל הרבה נושרים?], איפה כל הקנאים שלוחמים בעד הקדושה? למה כולם שותקים? למה אין לנו וועד אמיתי, שיבדקו השחיטות ויגידו את האמת?!!! ולא יתנו לנו לאכול משחיטות נבילות אשר על ידי זה יוצאים היהודים מן הדת?

בספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער, שעיקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתוב ממקצת מספר "האבי"ב" (ראשי תיבות א'חינו ב'ני ישראל ב'גולה) כתב, מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפ"ב (פראנקפוט דמיין) מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפד"מ, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ם מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח מפ"ב. [וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמז על זה ב"זע"ם" תצעד ארץ, ראשי תיבות ז'ביחה ע'ירובין מ'קוואות].

פרק י'

פגומה, כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו'

הוא י' ואתא לידן ענין זה באתי להזכיר מעון הרע הזה שעדיין הבשר בין שנינו שאכלנו נבילות וטרפות עד כה שהי' גודל המכשלה הזאת בישראל שהרבה שוחטים אין להם הרגשה והרבה מהם מקילין בדבר וממהרים לבדוק, ופשיטא לאחר שחיטה אינם בודקין הסכין רק דרך העברה בעלמא בלי כוונת הלב מחמת שמוכן לפניו הרבה לשחוט ואינו בכדי שיעשה בזמן קצר והמלאכה מרובה, ופשיטא מחמת שמייעפים ומיגיעים, ידיהם כבד עליהם לבדוק סכנם יפה, ושוחטים בסכין א' הרבה, עד כי חדל לספור, כי אין מספר מכל התלאות ומקרים רעים שקרו עד כה וגודל עוונותם ע"י שמחלו חכמים על כבודם והעמידו אותם על חזקתם דכל ישראל בחזקת כשרות עומדים מן הסתם (רמב"ם פ"ב מקידוש החדש ועוד) ועכשיו שאיתרע חזקתם, ראינו למפרע שדבר זה החרים את ביתנו אשר עדיין לא נבנה בימינו והשכינה בגלות עדיין בעונינו וכאשר נמצאו כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע.

ואם יאמר האומר אם אלו יצאו מחזקתן, כל ישראל מי עומדין

ובדי להבין קצת ביתר באור, מי החרים את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו? ומדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? ראה בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון [נדפס לפני ד' מאות שנה] וזה לשון קדשו: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החרים את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו. וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחט הרבה אינם מדקדקים כל כך, וממהרים לשחט, וקרוב לודאי שמאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר... ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכל בשר ואל תקרי וישטחו אלא וישטחו שנתחבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכל בשר תאנה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם, ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות גלפדים בעוונם חס ושלום, ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר, ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות, ולא ידעו ששטחו לעצמם בספין

יהי' יראתו ית' על פניהם, ומה' ומישראל יהי' ג"כ נקיים (במדבר לב-כב), ולהראות סכינים לחכמים שבדורם לפני השחיטה (חולין יח. ובראשונים וטוש"ע סי' י"ח סי"ז ובהגה), ואח"כ בכל שבוע ושבוע ואז תבא עליהם ברכת טוב ויזכו לרב טוב הצפון ליראיו.

ועכשיו ת"ל שמענו שבכמה קהלות קדושות במדינת אשכנז העמידו כשרים ונאמנים בשעת שחיטה כדי לבדוק תיכף אחר השחיטה ולהראות סכינינו לפני השחיטה לחכם, גם פה ק"ק ברלין ראה הרב המופלג הישיש והזקן אב"ד ור"מ נר"ו לגדור גדר לפני צאן קדשים שלא יסתאבו את נפשם ח"ו והסר המכשילה הזאת מישראל עד כי חדל לספור כי אין מספר.

ע"כ הירא וחרד מדבר ה' ויש בידו לתקן יראה שלא יתלה אשמו בראשו ואף במי שאין בידו למחות עכ"פ הרי בידו שלא לאכול בשר כי אם עפ"י תקנה הנ"ל, ואף שלא ימצא בשר לאכול אפי' בשבתות ובי"ט אל יקל בעבור זה ח"ו, דקרוב לודאי הוא שיאכל דבר איסור לפעמים. ע"כ ישים אל לבו שסופו יהי' תולע ורימה ובתכלית יהי' מרה, ע"כ אל יתבייש מפני אדם כו' ויקדש את עצמו במותר לו (יבמות ב.). ואז קדוש יאמרו לו מה קדוש לעולם קיים ויזכה בביאת ירושלים במהרה בימינו אמן סלה, עכלה"ק. עיי"ש בפאריכות גדול.

בחזקת היתר מ"מ למיחש מיהא בעי מחמת שצריך להיות מתון גדול ולדקדק היטב והמלאכה כבידה עליו, כאשר מצאנו שכולם אינן מדקדקין בעבור זה, ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמין קרוב הדבר לפשוע ולקלקל, ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקין כ"כ וממהרים לשחוט, וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריפות כאשר נתברר.

ומי שיתמה בדבר ויאמר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה, בוודאי מנהג ומעשה אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר, מי יתן לנו לאכול בשר. אל-תקרי וישטחו אלא וישחטו שיתחייבו שונאיהם של ישראל כליה (יומא עה:). על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם, ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו.

אוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה, שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה, כמו כן יהי' מיתתם בכלל נבילה וטריפה, לכלב הוא הקליפה רחמנא ליצלן תשליך אותם ומוכרח להיות מגולגל בכלב, ע"כ ישימו אל לבם עונש גדול הרע הזה ויחשבו שחרם כנגד העבירה ולראות שתמיד

פרק טו

ידוע שערמת הס"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה, ועי"ז הכל ברשתו. וראה מה שכתב בעל תולדות יעקב יוסף (פ' נשא בד"ה העולה) וזל"ק: עתה התחכם היצה"ר שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש:

וזה שאנו רואים רבנים גדולים בקהילות ישראל שמכשילים הרבים ומאכילים נבילות וטריפות בישראל, זה אינו דבר חדש, וכבר מבואר בספר "שערי תשובה" לרבינו יונה זצ"ל (ש"ג), שאם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו.

וכן מובא בתבואות שור (על מסכת חולין) שהס"מ יושב על כסא של ג' רגלים, רבנים, חזנים, שוחטים, ואינו צריך לעמול הרבה וכך יש לו הכל ברשתו. ובשו"ת חתם סופר (או"ח סימן ר"ה) מבואר שמלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים, חזנים, שוחטים, סופרים, וזל"ק: המלך זקן וכסיל [הוא היצה"ר] יושב על כסא של ג' רגלים. רגל א' - החזנים המוליכין מחוץ למחנה תפלות כלל ישראל. רגל ב' - שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לבני ישראל. רגל ג' - סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים, ותו לא צריך לכולם, עכ"ל.

וידוע שאם השוחט כשר אז אליהו בעיר, ואם ח"ו השוחט רע אז מלאך המות בעיר רח"ל, כמבואר בספר אמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה' עיי"ש באריכות), ומבואר בספר "שמחה בבשר" כי הפלא הוא שהרב או הרבי שמחזיק ידי השו"ב הפסול הוא אשם על כל האסונות שנמצאים בכלל ישראל, והאי עלמא כידוע עלמא דשיקרא, שאנו רואים בעוה"ר שנקטפים מהכלל ישראל בחורים וילדים ואברכים צעירים רח"ל, והרב המכשיר שמחזיק ידי השוחטים פסולים עומד וצועק כי האשם הוא הביטול תורה או הצניעות, וצועק ובוכה, ובאמת היו כולם צריכים אז לצעוק בקול גדול על הרב הזה כי הוא הוא הרוצח שרצח הנפש היקר ההוא. כמבואר ש"הצדיק אבד" (ישעי' נז, א) למה, בגלל ש"ואין איש שם על לב" לידע ולצעוק על האמת מי הרג באמת את הצדיק הקדוש הזה.

ובאמת כי האדם האוהב את הקב"ה באמת, אי אפשר שלא יזעק ולא יצעק מרה כשוראה בני אדם מורדים בהקב"ה, ומפטמים את גופם ודמם ונפשם ונשמתם עם אכילות של נבילות וטריפות ר"ל, אשר הן יסודי גופי התורה בזה תלוי כל קדושת ישראל, ואם אינם מוחים בכל כוחם הרי נחשבים כאילו בעצמם אוכלים נבילות (כמבואר בשע"ת הנ"ל) ועוד כי כל אחד ערב בעד חבירו.

ומה מאוד יכאב לבנו בראותינו שרבים מבני עמנו אפי' אלו שמתפללים ג' פעמים בכל יום ושומרי מצוות, נכשלים במאכלות אסורות ומפטמים גם את נפש ילדיהם בכל מיני פטומי דטמאות ונבילות, אוי לעינינו שכך רואות. ומה יכאב לבנו שבעלי ההשפעה אינם מעוררים את לבב אחינו שלא יביאו ח"ו אסון עליהם ועל כלל ישראל על ידי אכילות נבילות וספיקי מ"א, כמבואר ברמב"ם ושו"ת דברי חיים הנ"ל.

ואסיים בדברי הקדוש מוה"ר שלמה קלוגר זי"ע בספרו שו"ת טוב טעם ודעת וזל"ק: ללמד דעת לדורות אולי יזדמן עוד מעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים 'החכמה תחיה בעליה' (קהלת ז, יב) בשני עולמות, והלואי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מה שביערת הרעה הזוה מן העולם, וכן יאבדו כל אויביך ד', ועלינו יערה רוח הבורא אמן. [דברים הללו ככתבם וכלשונם נעתקו משו"ת טוטו"ד (ח"א בפתחי שערים דף ג ע"ג) שכתב הגאון שר התורה מהרש"ק זצ"ל, אודות השוחט רע מעללים מק"ק בארדיטשוב שזכה להרחיקו ולהעבירו].

על כן סוף דבר הכל נשמע, אשרי חלקם ועמלם לאלו שעומדים ונוהרים להגן ולשמור את ביתם במאכלות אסורות, ושומרים את נפשם ואת ילדיהם ממכשולים בעניני מאכלות אסורות, וה' הטוב יהיה בעזרם לזכות את הרבים!

פרק טז

כמה גדולה המעלה של הנהגה ממאכלות אסורות

מקדש איבריו וזוכה לרוח הקודש: יזכה לשבת בסעודת הצדיקים. אור הקב"ה - עטרה בראשו. שורה עליו צלם אלוקים. הקב"ה שומרו. מתכפרים לו הרבה עוונות. מקדשים אותו הרבה מלמעלה. מסירות הנפש - מאז ומעולם. מסירות - הלכה למעשה.

מקדש איבריו וזוכה לרוח הקודש

"גם בגלות המר, אם יחזיק בעבודתו יתברך וישוב בתשובה שלמה על עוונותיו לתקן את כל איבריו וגידיו, לקדש ולטהר אותם במאכלים כשרים, ולא להכניס לתוך מעיו מאכלים אסורים, ויקדש איבריו בכל אופנים, יזכה גם עתה בגלות לידי רוח הקודש", [נועם אלימלך, סוף פרשת ויגש].

יזכה לשבת בסעודת הצדיקים

"עתיד הקב"ה לעשות סעודה גדולה לעבדיו הצדיקים לעתיד לבוא, וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו בעולם הבא" [מדרש רבה ויקרא פר' יג].

אור הקב"ה - עטרה בראשו

"עבור התגברותו על יצרו בעת שרואה האיסור ורעב ומתאוה לו, וכובש את יצרו מחמת רצון הבורא יתברך שמו - נקרא 'גיבור', כמו דאיתא באבות: איזהו גיבור? הכובש את יצרו. ועתיד להיות אור הקב"ה עטרה בראשו, וחז"ל חישבו חמישה הזוכים לזה, ומתגבר על יצרו הוא אחד מהם, כמו שאמרו חז"ל: עתיד הקב"ה להיות עטרה בראש כל צדיק וצדיק. אפילו אם יזדמן בין חברים רעים שמורגלים באיסור זה, והם מחרפים ומגדפים אותו ומחזיקים אותו לשוטה ופתי עבור פרישותו, אל ישים לבו לזה, וידע כי עבור שסבל ביזיונות בשביל מצוותיו של הקב"ה יגדל שכרו יותר בעולם הגמול". [נדחי ישראל להחפץ חיים זצ"ל]

שורה עליו צלם אלוקים

"אם אדם נזהר ממאכלים אסורים שורה עליו צלם אלוקים ודיוקן האדם, ודחלין מיני' [ופוחדים ממנו] כל חיות ברא [חיות הבריאה] ועופא דשמיא [ועוף השמים], ולא אשתני' זיוי' לעלמין [לא משתנה דיוקונו לעולם] [שולחן הטהור, פרישות ממאכלים אסורים, פ"א בשם ספר הזוהר].

פרק יז

וכבר הזהיר החפץ חיים זצ"ל בספרו "דבר בעתו" וזה לשונו: ומה מאד יתמרמר על זה שבדבר תוכחה קלה, היה יכול להסתלק מכל אלו הדינים, ואל יתפתה בנפשו לומר, שבודאי לא יהיה הדין עליו לבד, כי אינו יחיד בעירו. כי לעומת זה תדע, כשנתחייב אדם בערבות גדולה לכמה עשרות אלפים דינרים, אפילו נתערבו אתו עוד כמה וכמה אנשים, מיהו כשמגיע לזמן התשלומים, אפילו אם יגיע עליו רק חלק מן הערבות, הוא שכהיום נתרבה מאוד ענין אכילת איסורים, וכאשר תבוא לחשבון, יגיע לאלפי כזיתים של איסור, הנאכלים בשבוע אחד ובמקום אחד וכו' וכו'. וכל שכן אלו האנשים אשר יש בידם לזרז את אנשי עירם להחזיק במצוה זו של קדושת המאכלות, ולמנוע נפשות ישראל מאיסורים והתרשלו, בודאי עיקר האשמה תהיה עליהם, וכדאיתא בתנא דבי אליהו, כל מי שסיפק בידו למחות ולא מיחה ולהחזיר למוטב ואינו מחזיר, כל הדמים הנשפכים אינו אלא על ידו וכו', עיין שם.

שבעים אלף איש כפרו בתחיית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כולם

וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבעים אלף איש כפרו בתחיית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כולם רח"ל. וידוע שמערכת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו.

וז"ל: רעיא מהימנא: כתיב ב' במשיח (זכרי' ט' ט') "עני ורוחב על החמור", ענ"י איהו תמן בסימן ע"ירובין נ'דה י'במות, ושאר מתניתין בכלל ולא איתקרי תמן מלך עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל. (רעיא מהימנא ריש פרשת כי תצא).

פרק יח

אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות. על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות

איתא במסכת (מגילה י"ב) לכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות. וכתב בב"ח (או"ח סי' תר"ע) וזל"ק, בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהגו מסעודתו, ע"כ נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהגו מאכילה ושת' של איסור ושמחה ומשתה של איסור, וכשעשו תשובה עינוי נפשותם כמו שאמרה אסתר "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים" לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

רבינו הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטות, שרוב השוחטים שחטו אז עם סכין פגום, והבעל שם טוב עשה והתקין סכינים חדשים, והיה מלחמה גדולה בגדו¹³.
(עיין שו"ע הרב יו"ד סימן י"ח מה שכתב בזה).

ונוכה שיתקיים בנו ובכל ישראל - הפסוק (ישעיה ד) "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים - קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים - בירושלים" עיר האמת.

Rabbi Sholom Yehuda Gross, the head of the Rabbinical court of Holmin	29	ברוקלקין, תשנ"ב	הספר מגלה סודות נוראים ונפלאים בענין ביאת המשיח	רבי שלום יהודה גראס האדמו"ר מהאלמין	ספר ביאת המשיח חלק א'
---	----	-----------------	---	-------------------------------------	-----------------------

13 חבל על דאבדין "ולא" משתכחין, שאין לנו הבעל שם טוב הקדוש בדורינו שיבדוק הסכינים שלנו. בבחינת לא (כלום) הם משתכחין).